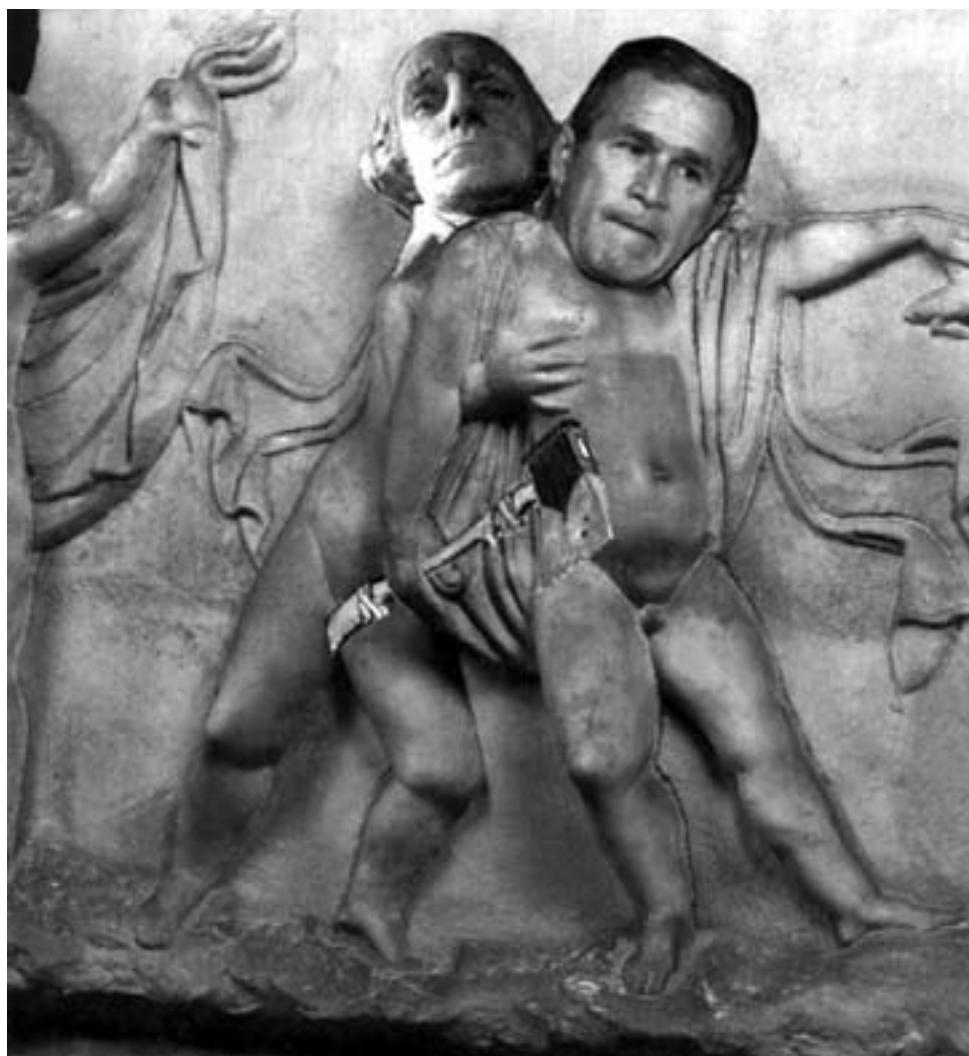

KOMMUNISTISK POLITIK

“Truth and lies” collage of Michael Dickinson

FOUR MORE YEARS!

Nr. 22

8. årg.

2004

6. november -

19. november

Støttepris 12 kr.

TEMA: SKROT UNIONSFORFATNINGEN

- Monopolernes valg: Krig s. 2 ● Nyt nationalt forræderi s. 3 ●
- Folkebevægelsen mod EUs landsmøde s. 4 ● Til kamp mod unionsforfatning s. 6 ●
- SiD sælger den danske model s. 8 ● Aktionsuge mod muren s. 10 ●
- Borgerskabets diskrete tilholdssteder s. 11 ● Regimeskifte begynder hjemme s. 12 ●
- Massakrer i Irak s. 14 ● Kolonimagt EU s. 16 ● ESF mellem 2 stole s. 18 ●
- Besættelsesmagtens lakajer forklædt som progressive s. 19 ●
- Debat s. 22 ● SiD's amokløb s. 24

Monopolernes valg: Krig

KOMMUNISTISK POLITIK

NB! Denne leder er skrevet før det officielle resultat foreligger. Red.

Det stod på forhånd klart, at uanset hvem der vandt det amerikanske præsidentvalg, ville det betyde krig. Begge kandidater lovede at fortsætte 'krigen mod terror til sejr', begge kandidater lovede fortsat krig mod Irak.

Nu bliver det '4 more years' med George W. Bush. Den fortsatte krig er sikret. Blodbadet i Irak, som har kostet mere end 100.000 civile dræbte siden invasionen, vil uden vaklen fortsætte. Israel og Sharon vil fremture i den ulovlige folkemorderiske besættelse og blodbadet på palæstinenserne. Iran og Syrien står højt på listen over angrebsmål. Og under valgkampen lovede George Bush eksilcubanerne i Florida, at Fidel Castro ville blive fjernet i hans nye præsidentperiode!

Krigspræsidenten kan fortsætte sin kurs for amerikansk verdensherredømme, baseret på overlegen militærmagt og viljen til at sætte den ind overalt i verden.

Præsidentvalget er af mange blevet set som en amerikansk folkeafstemning om Bush's globale politik. Havde resten af verden kunnet deltage, var Bush faldet med et brag. Selvom det var et tæt løb, så vandt Bush imidlertid med en væsentlig margin et flertal af de afgivne stemmer. Hvor Al Gore i 2000 havde mere end en halv million flere stemmer end Bush, har Bush i 2004 ca. 3 ½ million flere end John Kerry.

Bush's Republikanske Parti styrkede sit flertal i både Repræsentanternes Hus og Senatet. Bush har et stemmeflertal bag sig. Der er ikke et skærende misforhold mellem stemmetal og valgmandssystemet som i 2000. 'Stemmespild' i forhold til Ralph Nader er uden betydning. Der er masser af uregelmæssigheder: folk, der er blevet udelukket eller forhindret i at stemme, decideret valgsnyd, men det ændrer ikke ved resultatet: Bush har et 'folkeligt mandat' – for krig.

Den oplagte historiske parallel er nazisternes 'valgsejr' i Tyskland 1933.

I sin beretning til Kominternes 7. kongres i 1935 sagde Georgi Dimitrov:

"Fascismen ved magten (er) finanskapitalens mest reak-

tionære, mest chauvinistiske og mest imperialistiske elementers åbne terroristiske diktatur" og han konstaterede, at *"den tyske fascisme spiller rollen som kontrarevolutionens spydspids, som hovedanstifteren af den imperialistiske krig, som organisator af et korstog mod Sovjetunionen (...)"*

Bush er rustningsmonopolernes og oliekoncernernes mand. USA-imperialismen er den globale kontrarevolutionens 'spydspids', hovedanstifteren af imperialismens globale terroristiske krig (som kaldes 'krig mod terror'), organisatoren af et korstog ikke bare den arabiske og muslimske verden, men mod alle verdens fattige folk.

Fascismens ansigt i USA er ikke et overskæg og heil'ende folkemasser. Den er undertiden iklædt flyverdragt, men altid indsvøbt i Stars&Stripes. Den har ikke bedømt det nødvendigt at gennemføre et militærkup i USA, for den er kommet til magten gennem et valg.

Efter 11. september 2001 er der gennemført en konstant undergravning af demokratiske rettigheder – i USA og verden over – som et led i 'krigen mod terror'. Dette vil fortsætte med et parlamentarisk mandat: den politiske protest, den folkelige modstand, arbejderklassens kamp mod krig og reaktion vil blive yderligere kriminaliseret og undertrykt.

Bush's 'folkelige mandat' er forankret i den amerikanske højrefløj, han er den aggressive religiøse kristne fundamentalismes repræsentant i tæt alliance med den globale zionisme. Som Irak-krigen er baseret på goebbelske løgne, er Bush's valg baseret på løgn, propaganda og folkebedrag, finansieret af monopolmilliarder. Dens sociale basis er den amerikanske 'middelklasse', det småborgerlige, bornerte og stræbsomme USA.

Valget fremstilles som 'en sejr for det amerikanske demokrati' og for 'den amerikanske model'. Det er en sejr, som verdens folk kommer til at betale dyrt.

Det efterlader et dybt splittet, socialt og politisk polariseret USA. Og det stiller verdens folk over for den altoverskygende opgave at stoppe den amerikanske imperialismes og reaktions amokløb, der vil blive gennemført i en styrket koalition med villige, mindre imperialister og imperialistlakajer.

Redaktionen 3. november 2004

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 400 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 12. november 2004

Nyt nationalt forræderi

Den politiske studehandel omkring unionsforfatningen, der er indgået mellem Fogh-regeringen, socialdemokraterne, de radikale og SF, kaldes et nyt 'nationalt kompromis'.

Det er både historieforsvanskning og proportionsforvrængning. Det såkaldte 'nationale kompromis' blev til efter det danske Nej til Maastricht-aftalen i 1992 – og banede gennem indførelsen af de 'fire danske forbehold' vejen for en omafstemning i 1993 med den påfølgende godkendelse af Maastricht-traktaten med de fire forbehold. Dengang var SF et unionsmodstanderparti og havde sagt Nej til Maastricht-aftalen. Det 'nationale kompromis' var en politisk aftale mellem den samlede Jaside og dele af Nej-siden. Den sikrede dansk tilslutning til Maastricht og dansk forbliven i Unionen – med en spinkel stemmemargin.

Aftalen var et vaskeægte nationalt forræderi – et forræderi mod nationens dybeste interesser og en kniv i ryggen på unionsmodstanden.

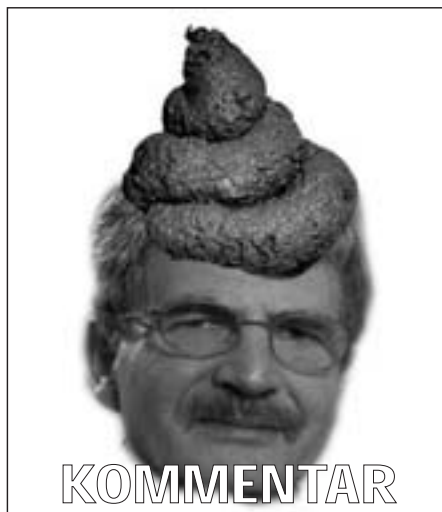
Holger K. Nielsen var manden, som førte kniven.

Korridoraftalen i 2004 er en forhåndsafstaltelse mellem fem politiske partier, som alle er tilhængere af unionstraktaten. Unionsmodstanderne er blevet holdt helt uden for. Den er blevet til på Fogh Rasmussens initiativ med henblik på at skabe en fælles front for Jaside ved den kommende folkeafstemning, som formentlig vil blive afholdt samtidig med eller kort efter den britiske i marts 2006. Den skal sikre støtte fra de mange unions skeptikere i alle lejre, men ikke mindst blandt socialdemokrater og folkesocialister. Og den skal sikre at SF ved urafstemningen i partiet i december i år bekræfter partiledelsens Ja til unionsforfatningen.

Den har intet med 'det nationale kompromis' fra 1993 at gøre – andet end at Holger K. Nielsen stadig fører kniven mod unionsmodstanden.

At den er udtryk for viljen til et nyt nationalt forræderi er derimod sikkert nok.

Unionspartierne er dybt bekymrede over muligheden for, at de danske unionsmodstandere endnu engang vinder en folkeafstemning. Det kan endnu engang blive en hårfin afgørelse, som ved et amerikansk præsidentvalg. Derfor er fælles fodslag blandt unionstilhængerne på trods af rivaliseringen om regeringstaburetterne af stor valgtaktisk betydning. Aftalen kan godt betegnes som en taktisk sejr for Fogh: med den sikrer han sig at unionen og folkeafstemningen ikke bliver et kabinetsspørgsmål. De borgerlige medier har først og fremmest

fremstillet aftalen som en sejr for Holger K. Nielsen. Det er nærmest som om, at han har EU's skæbne i sine hænder, og har vetoret mod at det går helt skævt. Det er det glade vanvid.

Unionstilhængerne har lagt en langsigtet taktisk plan for at vinde folkeafstemningen. Det er hvad det handler om. På Folkebevægelsen mod EU's landsmøde i Århus sidste weekend sattes kampen mod unionsforfatningen i centrum fra nu og frem til afstemningen. Det bliver en hård og vanskelig kamp, fordi modstanden er oppe både mod en samlet politisk front, et stærkt propagandaapparat og stærke økonomiske interesser og ressourcer.

Modstanden har ingen penge, intet propagandaapparat og en næsten sam-

let folketingsfront imod sig, demokratisk skævvredet i forhold til den faktiske modstand i befolkningen.

Til gengæld forsvarer den det store flertals interesser, har sandheden og argumenterne på side, mange beslutningsaktivister og den udbredte unionsmodstand i befolkningen i ryggen.

For tiden offentliggøres der meningsmålinger, der viser et stort flertal for unionstraktaten. De er vildledende. Danskerne kender endnu ikke indholdet af traktaten. EU's egne tal om modstanden i Danmark viser derimod, at et flertal af danskerne er imod dens indhold på alle afgørende punkter. Derfor består opgaven i høj grad i at gøre unionsforfatningens virkelige indhold og betydning klar for folk. Det gælder om systematisk at gøre det klart arbejderne, dem på overførselsindkomster, de unge, osv., at denne traktat, der afløser alle tidligere EU-traktater og kommer til at stå over den gældende danske grundlov, betyder tilbageskridt for demokrati og for de sociale rettigheder, for løn- og arbejdsvilkår. Den EU-virkelighed, som eksisterer og som forfatningstraktaten afspejler, viser, hvis interesser den forsvarer: ikke folkenes, men monopolernes.

Den sætter udviklingen af supermagten EU på skinner. Den er nøglen til en genoprettelse af EU som global kolonimagt i det 21. århundrede, som allerede er i gang i praksis. Og den stadfæster monopolernes økonomiske doktrin – nyliberalismen – som den virkelige grundsten i deres 'Forenede Europa'.

I år 2010 skal EU være verdens stærkeste økonomi – og det skal ske direkte på bekostning af arbejderne og det store flertal, som skal betale for det i form af lønnedgang, højere arbejdstid, lavere pensionsalder og forringede sociale ydelser ('Agenda 2010').

Unionsforfatningen: det er den økonomiske, politiske og militære supermagt EU – Europas Forenede Stater.

Når danskerne bliver klar over det, vil det også blive Nej ved folkeafstemningen.

Folkebevægelsen mod EU's landmøde 2004:

Kampen for et klart Nej til unionsforfatningen i centrum

*Folkebevægelsens mand i EU-parlamentet
Ole Krarup på talerstolen under landsmødet*

Folkebevægelsen mod EU har lagt linjen for sin indsats for et stort nej ved den kommende folkeafstemning om EU-grundloven på weekendens landsmøde, hvor den tværpolitiske modstanderorganisations medlem af EU-parlamentet Ole Krarup rettede en hård kritik af såvel EU-systemet og EU-grundloven som mod de partier, som forhandler en aftale om den fremtidige EU-politik.

- En sådan politisk aftale har ingen juridisk gyldighed, og et nyt "nationalt kompromis" vil blot forplumre debatten. Kun et nej til EU-grundloven kan sikre den danske grundlov og gøre det meningsfyldt at betragte Danmark som en selvstændig stat, hedder det i en resolution, som de op mod 200 delegerede vedtog.

Ole Krarup indledte landsmødet med en skarp kritik af de EU-ideologer – i partier og medier – der påstår, at Parlamentets stormløb i denne uge mod den tiltrædende kommission skulle rumme en acceptabel "parlamentarisk" styreform for det fremtidige EU.

- Denne påstand røber en dyb uvi-

denhed om parlamentets praktiske gerninger: Det er mere Mickey Mouse end nogensinde, på én gang korrupt og politisk usammenhængende og dermed uanvendeligt som politisk beslutningsorgan, sagde Ole Krarup.

Omkring 200 delegerede - især fra Folkebevægelsens lokalkomiteer - deltog

"EU har stormagtsdrømme. Visionen om Europas Forenede Stater kan blive virkelighed. EU-grundloven er skrevet - Flaget med de gule stjerner er på plads - euronationalhymnen er valgt - møntfoden er slået - hæren er under opbygning. Så opgaven for det kommende års arbejde er klar. Det næste års arbejde står i kampagnen mod EU grundlovens tegn. For det er en afstemning vi skal vinde."

Årsplan 2004-2005

- Dette parlament er slet og ret et politisk misfoster. Det rummer en aldeles grimset partiopdeling, der ikke afspejler de reale politiske modsætninger.

Det fungerer uden sammenhæng med de nationale partier. I praksis er EU-Parlamentet tilholdssted for partiernes 3. division og desuden en sivebrønd for udtjente politikere, der skal pensionere-

res, tilføjede Folkebevægelsens MEP. Han gjorde desuden opmærksom på den pointe (som medier og ja-partier bekvemt har fortiet), at Folkebevægelsen leverede den afgørende stemme, da Udvalget for Borgernes Friheder og Rettigheder forkastede den italienske retskommissær Rocco Buttiglione.

- Uden Folkebevægelsens stemme var kommissionen ikke blevet væltet, konstaterede Ole Krarup.

Landsmødet uddelte to såkaldte Træskopriser til personer, som har stået fast i forsvaret mod unionens udvikling. Den danske pris gik til advokat og tidl. MF Bjørn Elmquist for ikke mindst hans forsvar imod EU's forringelser på det retspolitiske område.

Den internationale pris gik til Høgni Hoydal, som er medlem af Lagtinget for Republikanerne i Færøerne, der har fastholdt at stå uden for EF og EU i over 30 år.

Se Høgni Hoydals takketale på s.6.

Politisk aftale ændrer intet – stem klart nej!

Resolution vedtaget på Folkebevægelsen mod EU's landsmøde i Århus den 30.-31. oktober 2004:

Folkebevægelsen mod EU gør opmærksom på, at stats- og regeringschefernes underskrivelse af den nye grundlov for EU ikke er ensbetydende med, at den er vedtaget. Det afgør alene vælgerne, når EU-grundloven til sin tid skal til folkeafstemning.

EU-grundloven vil medføre en så stærk forringelse af det danske demokrati, at vi klart må opfordre vælgerne til at stemme nej. Vi må i den forbindelse advare mod tanken om, at Folketinget skal garantere vælgerne, at unionsbestrebelseerne ikke går for vidt. En sådan politisk aftale har ingen juridisk gyldighed, og et nyt "nationalt kompromis" vil blot forplumre debatten.

Kun et nej til EU-grundloven kan sikre den danske grundlov og gøre det meningsfyldt at betragte Danmark som en selvstændig stat.

FB's ny forretningsudvalg

Forretningsudvalget valgt på landsmøde 2004

Flere af Folkebevægelsens utrættelige støtter er bortgået. B.a. blev Else Galle og Susanne Arends mindet på landsmødet for deres store indsats.

Men for de gamle, som falder, kommer der også nye til...

Den organiserede unionsmodstand tiltrækker stadig folk, der brænder for at sætte Danmark på en anden kurs, og opstillingen til det nye forretningsudvalg gav nyvalg til en række unge og dygtige aktivister.

Som det fremgår af listen over valgte, er der ikke mindre end seks repræsentanter for de to partier KPID og DKP/ML, som er ved at slutte sig sammen, og som koordinerer deres virksomhed i Folkebevægelsen intimt. Der er også tre medlemmer af Enhedslisten i forretningsudvalget. Mest bemærkelsesværdigt ved valget var det, at Enhedslistens Søren Søndergaard kun fik stemmer nok til at blive tredjesuppleant. Han er førstesuppleant til EU-parlamentet for Ole Krarup (også medlem af EHL).

Det skal bemærkes at alle partitilhørsforhold hos kandidaterne ikke fremgår af listen. Der er bl.a. radikale og retsstatsfolk blandt navnene.

Det nye forretningsudvalg:

Lis Jensen, Pandrup
Ditte Staun, Frederiksberg
Majbrit Berlau, Nørrebro (EHL)

Rina Kari, Nørrebro
Sven Skovmand, Stenvad Ørum Djurs
Niels Eriksen, Vanløse (EHL)
Karina Rohr Sørensen, Østerbro
(DKP/ML)
Jesper Morville, Charlottenlund
Tue Sylvest, Odense
Kjeld Richter Mikkelsen, Nørresundby
(KPID)
Kathrine Klok Due, Århus (EHL)
Karen Sunds, Århus (DKP/ML)
Hans Hansen, Esbjerg
Martin Christensen, Århus (KPID)
Thorkil Sohn, Husby Ulfborg
Christian Thygesen, Viborg
Ole Brandenborg Hansen, Herlev
Luise Hemmer Pihl, Djursland
Kirsten Annette Christensen, Amager
(DKP/ML)
Henning Mortensen, Espergærde
Povl Kristensen, Sønderjylland
Suppleanter
Anne Bundsgaard, Vanløse
Lars Østergaard Møller, Gladsaxe
Søren Søndergaard, Gladsaxe (EHL)

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

EU-forfatningen flytter Grønland og Færøerne til Bruxelles

Af Høgni Hoydal

Takketale for den internationale træskoprís af medlem af Lagtinget i Færøerne for Det Republikanske Parti Høgni Hoydal, oplæst af hans faster, sangerinden Annika Hoydal ved overrækkelsen på Folkebevægelsen mod EU's landsmøde i Århus

Høgni Hoydal

Færøerne: EU-udsatte øer

Jeg vil først af alt beklage, at det ikke var muligt for mig at være til stede og deltage i jeres landsmøde. Det skyldes politiske problemer i Færøerne, som denne gang ikke har noget med EU at gøre.

Dernæst vil jeg takke Folkebevægelsen for tildelingen af årets Træskoprís. Jeg ser det som en stor hæder og som en støtte til EU-modstanden i Færøerne som helhed. Og jeg ser det samtidig som et udtryk for, at Folkebevægelsen altid har arbejdet i det internationale perspektiv, og ikke i noget snævert dansk nationalt perspektiv, som man som EU-modstander altid beskyldes for.

Den store EU-modstand i Færøerne synes at være intakt på trods af, at den ikke har været meget debatteret, siden vi i 1973 valgte at stå uden for EF. Og jeg synes, det er vigtigt at erindre sig, hvordan det lykkedes for Færøerne at stå uden for EU. Det var direkte en folkebevægelse i Færøerne, der forhindrede indlemmelsen. De politiske partier i landet var lunkne. De havde ingen klare meninger. Og der er for mig ingen tvivl om, at vi lige så stille var gledet ind i EF sammen med Danmark, hvis der ikke var stiftet en Folkebevægelse i Færøerne. Den fik sat spørgsmålet om selvbestemmelsesretten på dagsordenen. Og med debat, møder og demonstrationer lykkedes det at samle folk fra alle samfundslag og fra de politiske fløje. Det medførte, at alle de politiske

partier lyttede. Og enstemmigt valgte parlamentet, at Færøerne skulle stå udenfor.

Retten til at administrere vore egne fiskeressourcer var en betydelig del af debatten, ikke mindst fordi Færøerne dengang havde mulighed for at udvide sin fiskerigrænse til 200 sømil.

I dag er der bred enighed om, hvis vi var blevet en del af EU – med den fælles fiskeripolitik – så var Færøerne i enorme problemer. Dette argument bruges stadig som hovedargument i den færøske EU-modstand – ligesom vi kender det fra Norge, Island og Grønland.

Der er for mig heller ingen tvivl om, at Nordatlanten bør stå sammen i en fælles politik for at forvalte de enorme naturressourcer og havmiljøet i Nordatlanten. Men jeg er ikke enig i, at det kun handler om EU's fælles fiskeripolitik, når vi siger nej til EU.

Det handler om grundlæggende demokrati. Og om hvilken udvikling vi ønsker i den globaliserede verden. Jeg er dyb modstander af en union med stadig øgede centrale magtbeføjelser, hvor man først presser en økonomisk overbygning og siden en politisk overbygning ned over folkene i Europa.

Jeg spørger mig selv: Hvad skulle Færøerne gøre i den store union? Hvilken indflydelse ville den enkelte færinger have på sit eget samfund?

Og mit svar er selvfølgelig givet:

Ingen som helst demokratisk indflydelse. Og økonomisk ville vi uden tvivl udvikle os endnu mere til en periferi, der ville være varigt afhængig af støtte fra EU.

Så EU-debatten på Færøerne trænger også til, at vi sætter den i et internationalt og grundlæggende demokratisk perspektiv. Ønsker vi en verden og et Europa, hvor globalisering betyder ensretning, centralisering og uigennemsigthed? Eller ønsker vi en verden og et Europa, hvor globalisering betyder mangfoldighed, nærdemokrati, gennemsigthed og åbenhed?

Jeg ønsker i hvert fald en verden og et Europa, der skal være som en mangfoldig og frodig have med alskens vækst og liv i forskellige størrelser. Og ikke en veltrimmet græsplæne fyldt med skilte, som påbyder, hvilken vej massen skal gå.

Men vi kan ikke sidde i Færøerne og tro, at vores valg om at stå uden for EU bare bliver respekteret. Og at situationen er den samme i dag som for 30 år siden. Danmark har hidtil integreret sig mere og mere i EU, mens Færøerne og Grønland af indlysende årsager har valgt at stå udenfor.

Nu skal Danmark så stemme om en EU-grundlov eller forfatningstraktat, som lægger mere suveræniteten ind under EU's institutioner. Ja, man skaber en forbundsstat.

Hidtil har det været sådan, at de områder, Danmark har lagt ned til EU, har været områder, som Grønland og Færøerne egentlig forvalter selv, handelspolitik, miljøpolitik og andre ting. Men med den ny EU-grundlov (og en afskaffelse af de fire forbehold), så bliver det jo også færøsk og grønlandsk udenrigspolitik, færøsk og grønlandsk forsvarspolitik og færøsk og grønlandsk retspolitik, der nu flyttes til Bruxelles. Og det sker, uden at det færøske folk og det grønlandske folk er blevet spurgt.

Det er ikke demokratisk. Og det er heller ikke holdbart. Man er i færd med denne store proces i Danmark, uden at man egentlig har taget stilling til, hvordan det færøske og grønlandske folk skal spørges i dette spørgsmål.

Vi kan forestille os nogle mærkelige scenarier: at Grønland og Færøerne sidder tilbage i Nordatlanten med en dansk udenrigspolitik, en dansk forsvarspolitik, en dansk krone og en dansk retspolitik – mens Danmark har flytte sin politik ned til EU!

Så kan vi – i Færøerne – ende som en slags krympet uldsok, der både er periferi i Danmark og i EU. Danmark er efter min mening altså i færd med reelt at løsrive sig fra Færøerne og Grønland. Og man kan jo stille det banale spørgsmål: Hvis det nu er muligt (som det efter alt at dømme er) at flytte suveræniteten til EU, hvorfor kan man så ikke flytte suveræniteten til Grønland eller til Færøerne på disse områder?

Det vil vi i hvert fald kæmpe for i Færøerne.

Men jeg tror dog på, at det vil lykkes – for jer i Folkebevægelsen – at standse den øgede unionsudvikling. Vi vil i hvert fald følge jeres kamp med spænding.

Og traskoprisen giver i hvert fald mig inspiration til at kæmpe videre for, at der findes et levende alternativ til EU-medlemskabet.

Med disse ord vil jeg ønske jer et fortsat godt landsmøde. Og held og lykke med de forestående politiske slag. Det er kun en folkelig bevægelse, der kan få ændret de etablerede partiers stilstand i EU-spørgsmålet.

Folkebevægelsen i Århus

Af Franz Krejbjerg

tionen *Borgerinitiativet Ja til Europa – Nej til EU-forfatningen*, der er det store dyr i åbenbaringen.

Hvordan det hænger sammen, står stadig lidt uklart, men landsmødet blev i hvert fald præsenteret for et handlingsprogram, der reelt gør Folkebevægelsen til primus motor i opstarten af 'lokale brede komiteer'. Hvad Folkebevægelsen selv skal lave, blev ikke drøftet. Også en bred ungdomsbevægelse vil blive forsøgt opstartet, og har allerede haft stiftende møde i Århus. SFU er indtil videre den væsentligste gruppering.

Valgtaktikken bliver altså lagt i et udvalg helt uden for Folkebevægelsen selv. Oven i købet et udvalg med den klare begrænsning, at de netop ikke vil fortælle hele historien om EU som sådan – og slet ikke vil give et svar på, hvad der skal ske, hvis der bliver stemt nej.

En sjov ting på landsmødet var debattmødet mellem Ole Krarup og Steen Gade. Det blev et udmærket billede på, at det er meget vanskeligt at komme op med nye temaer i EU-diskussionen. Selvom forfatningen skærper alle de eksisterende spørgsmål, er argumenterne fra alle lejre hørt før. For at vinde afstemningen handler det derfor om løbende at kritisere det allerede eksisterende EU, dets kurs mod superkolonimagten Europas Forenede Stater, dets dominerende stormagter og dansk følgeragtighed – for den politik, de vedtagelser, som er vendt mod arbejderklassen og folkene.

Det handler altså om at skærpe modsætningerne.

Landsmødet fejrede behørigt, at det var lykkedes at genvinde pladsen i EU-parlamentet. Og det uden at stifte ny gæld (der skyldes stadig over en million for tidligere år). Positivt var det, at de lokale vurderinger fra valgkampen samstemmende angav, at EU-modstanderne øges i antal, men bare var blevet hjemme. Og dejligt var det også at se og høre, at de mange kandidater var blevet hærdet af at være i ilden. En god gruppe af dygtige og vidende debattører kan vise sig at blive et næsten lige så vigtigt resultat af valgkampen som sikringen af mandatet.

Også i denne uge mødes EU-toppen, og der bliver plads til at drøfte Irak, Mellemøsten, Sudan og mange andre storpolitiske spørgsmål: krise, krig og olie. Og sikkert også, hvem der kommer til at sidde de næste fire år i Det Hvide Hus.

Folkebevægelsens landsmøde 2004 foregik langt væk fra disse problemstillinger, et sted i udkanten af Jylland, nærmere bestemt Århus.

Op til weekenden underskrev EU's regeringsledere det endelige forslag til ny unionsforfatning. Ratifikationsprocessen blev herhjemme straks sat i gang af Anders Fogh, et "nationalt" kompromis mellem ja-sigerne skal på plads, så den kan indgå i opvarmningen til SF's medlemsafstemning i december.

Hvornår den rigtige folkeafstemning kommer, står stadig fuldstændigt åbent, og der bliver gættet på, at det først bliver til foråret 2006, omtrent samtidig med den britiske.

Folkebevægelsen mod EU har forudset forfatningen siden '72 og har igen og igen fortalt sandheden om stormagternes detaljerede unionsplaner. Afstemningen om forfatningen giver derfor Folkebevægelsen en særlig rolle som den organisation, der siger sandheden om den Europæiske Union og samtidig giver et klart svar på, hvad der skal ske, hvis man stemmer nej: Danmark skal træde ud af EU.

Mærkeligt nok vurderer et flertal af forretningsudvalgets medlemmer, at sandheden ikke rækker, hvis man skal vinde en afstemning. Og i forlængelse af de traditionelle 'brede bevægelser', der bliver opstartet ved hver folkeafstemning, er det denne gang organisa-

SiD sælger den danske model

SiD vender ryggen til vetoretten i EU, når det gælder social- og arbejdsmarkedspolitik. Dermed står de sidste rester af den "danske aftalemodel" for fald.

Fransk arbejderprotest

Hvorvidt det er den kommende sammenlægning med kvinderne i KAD, der har gjort SiD rundt på gulvet, skal være usagt, men i hvert fald er SiD nu af den opfattelse, at den vetoret, der i dag er gældende inden for EU's arbejdsmarkeds- og socialpolitik, og dermed en garanti for den danske arbejdsmarkedsmodel, skal skrottes.

Sune Bøgh, international sekretær i SiD, giver i medlemsbladet udtryk for, at vetoretten forhindrer en fornuftig udvikling af arbejdsmarkedspolitikken:

- En fastholdelse af vetoretten er med til at monopolisere magten over udviklingen af det danske arbejdsmarkedssystem til folketingset. Det låser arbejdsmarkedsparternes mulighed for at agere, proklamerer Sune Bøgh frejdigt.

Kovendingen bliver udbasuneret på nøjagtig samme tidspunkt, hvor statsminister Anders Fogh Rasmussen afholder møder med de Radikale, Soci-

aldemokratiet og SF med formålet at strikke et nyt *nationalt kompromis* sammen. Anledningen er, at EU er på vej med den nye forfatningstraktat, der en gang for alle skal fastslå, at EU er en overnational institution med egen grundlov, som medlemslandene er underlagt. Bemærkelsesværdigt nok er der ingen partier, endstige andre dele af fagbevægelsen, der har givet udtryk for, at vetoretten bør fjernes. SiD går med denne holdning totalt sologang.

SiD, der i årtier fra kongres til kongres har været dybt splittet på EU, skaber dermed blæst om det kontroversielle emne ved at genrejse debatten om den danske aftalemodel. Den er kendetegnet ved, at det grundlæggende set er op til arbejdsmarkedets parter at aftale forholdene, hvorimod det i størsteparten af

Europa foregår via lovgivning. I de bredeste kredse af dansk fagbevægelse har der været enighed om at værne om den 'danske model'. Dertil har faglige forbund, der har været og er EU-tilhænger, brugt vetoretten til at garantere aftalemodellens fortsatte eksistens, hvilket de samtidig har brugt som et argument for, at EU ikke vil eller kan antaste de danske arbejdsmarkedsforhold.

SiD vender nu op og ned på logikken, idet forbundet hævder, at EU vil fremme lønmodtagernes interesse:

- Først da vi fik kvalificeret flertal indført i EU, er der sket noget fornuftigt på det arbejdsmarkedspolitiske område, hævder Sune Bøgh, som hæmningsløst erklærer, at EU er et værn mod multinationale selskabers groveste udbytning af arbejderne:

- En EU-lovgivning på arbejdsmarkedsområdet om fælles minimumskrav kan give store internationale koncerner som General Motors modspil og forhindre, at beslutninger om at nedlægge 12.000 arbejdspladser bliver truffet i lukkede bestyrelseslokaler, forklarer han.

Sune Bøgh og SiD har et forklaringsproblem.

Titusinder af tyske arbejdspladser er truet, fordi Siemens, Daimler Benz med flere flytter produktionen, medmindre de ansatte går ned i løn og op i arbejdstid på én og samme tid! Den tyske model garanterer ikke arbejdspladser. EU har i årtier gennemført radikale privatiserings- og liberaliseringsprogrammer med dertil hørende ekstrem fleksibilitet.

Kaj Rudi Andersen fra APK's faglige udvalg tager på det kraftigste afstand fra SiD's holdning:

- SiD's amokløb, som tilmed er et sololøb, er en hån mod alle arbejdere i Danmark og specielt deres egne medlemmer, hvoraf langt hovedparten er modstandere af eller utilfredse med monopolernes EU. SiD har i årtier bildt medlemmerne ind, at den danske aftalemodel var sikret, fordi vetoretten garanterede dens eksistens. Nu hedder det pludseligt, at vetoretten er en hæmsko for at udvikle arbejdsmarkedspolitikken. I hvilken retning og til fordel for hvem, spørger vi?

FJ

Arla angriber lønnen

Sidste uge nedlagde flere hundrede Arla-ansatte arbejdet i to dage i protest mod ledelsens planer om outsourcing af 845 chaufførers arbejde, hvilket for den enkelte kan betyde op til 75.000 kr. i lønnedgang om året.

Den markante strejke, der i første omgang ramte Sjælland hårdt, fik til resultat, at der blev berammet et nyt forhandlingsmøde den 10. november. Forhandlerne for de ansatte tager imidlertid ikke udgangspunkt i at kræve outsourcingen af bordet, men ønsker i stedet at diskutere nedskæringernes størrelse. MA hævder, at besparelserne vil beløbe sig til 39 mio. kr., hvilket NNF's forbundssekretær, Poul Erik Faarkrog, er uenig i:

- Det er rigtigt, at der er en forskel på 39 mio. kr., men det er ikke en reel

fortjeneste. De kommende vognmænd, der overtager driften, skal jo også tjene på det, konstaterer han.

Søren Andersen, forretningsfører for Transport- og servicegruppen i SiD:

- Vores udgangspunkt for nye forhandlinger er, at vi skal snakke fornuftigt sammen, fordomsfrit og uden betingelser. Arla-koncernen kræver en meget stor lønnedgang for chaufførerne få måneder før overenskomstforhandlingerne, og det kan der overhovedet ikke blive tale om som udgangspunkt for at mødes igen.

SiD har dog sendt et brev til direktion og andelshavere i Arla, hvori de tilkendegiver, at SiD har vilje til at finde besparelser, blot det ikke sker på de præmisser, som Arla har opstillet.

VK i kamp mod sort arbejde

Under overskriften *Fairplay* har VK-regeringen lanceret 44 initiativer til bekæmpelse af *sort arbejde*. Regeringen proklamerer, at den sorte økonomi skal vaskes hvid.

Sort arbejde, skatte- og momsunddragelse betragtes åbenlyst som et udtryk for et sygt samfund. Op til murens fald var det således hyppige indslag i tv, der omtalte det udbredte sorte arbejde og de voldsomme *sortbørsmarkeder* i de østeuropæiske lande. I dagens Danmark anslås det sorte arbejde til en værdi til kr. 51 milliarder om året.

Forsøget på at komme *sort arbejde* til livs er ingenlunde nyt. Regeringens egen pjece eller lovkompleks *Fairplay* tilkendegiver 44 lovinitiativer, hvoraf 14 allerede er gennemført. 26 skal gennemføres i resten af år 2004, mens de resterende fire først gennemføres i

næste folketingssamling.

Initiativerne breder sig over mærkning af gulpladebiler, der letter politiets arbejde med at lokalisere momsnyd, til lettere regler for at konfiskere varer f.eks. i forbindelse med ulovlige sodavandslagre.

Fairplay-programmet rejser naturligvis spørgsmålet om, hvorvidt konsekvenserne er rettet mod det udbredte snyd blandt arbejdsgivere, eller hvorvidt det er lønmodtagerne, der får fingrene imellem. Arbejdsgiverorganisationerne udtaler i hvert fald tilfredshed med forslagene. Regeringen udtaler på sin side, at arbejdsgiverne også bør smage pisken, men skatteminister Kristian Jensen tilføjer:

- Men det er svært og ressourcervende at kontrollere, om private bevidst har købt sort arbejde.

Beskæftigelsesminister, Claus Hjort Frederiksen, erkender også, at myndighederne har brug for en civil håndsrækning:

- Vi er ved en korsvej i velfærdssamfundet. Vi ønsker ikke et stikkersamfund, men (KP's fremhævnning) vi er nødt til at gøre noget for at sikre velfærdssamfundet og den sociale, økonomiske sikring, vi kender i dag.

Til gengæld nævner regeringen ikke med et ord sine egne og tidligere regeringers vedtagne skatteregler, der legalt fritager de store firmaer for skat ved hjælp af kæmpe fradragmuligheder. Der tales heller ikke om de mange tvangsaktiverede, der med så ringe indtægt fratages muligheden for at betale mere i skat.

FJ

Lego udflager

Den kriseramte legetøjskoncern LEGO søger nu at løse sine afsætningsproblemer ved at flytte store dele af produktionen til Kina og dermed få billigere arbejdskraft. Ifølge ledelsens egne ord, så skyldes krisen ledelsens egne dispositioner med hensyn til valg af varesortiment, hvor de har satset forkert. Det skal nu ligge de ansatte, der som konsekvens bliver fyret, til last.

I samme forbindelse har direktøren

Kjeld Kirk Kristiansen valgt at træde tilbage – for blot at indtræde som næstformand i bestyrelsen. Kjeld Kirk Kristiansen er tredje generation i familien, der startede LEGO tilbage i trediverne. LEGO er ofte siden blevet omtalt som den danske kometvirksomhed nr. ét.

Med beslutningen om at flytte kontor har Kjeld Kirk Kristiansen samtidig valgt at trække en klækkelig formue ud af koncernen.

Strejke i KAD's forbundshus gav sejr

Efter to dages konflikt, hvor samtlige ansatte i KAD's forbundshus på Christianshavn nedlagde arbejdet, måtte forbundsledelsen bide i det sure æble og genansætte en fyret tillidsrepræsentant. Jane Korczak, formand i KAD, forsøgte at forsvare fyringen med en slankekur i forbindelse med sammenlægningsprocessen med SiD, der finder sted pr. nytår, men i onsdags måtte KAD-toppen så strække våben.

Fyringen, der betegnes som fejlagtig, blev trukket tilbage, og tillidsrepræsentanten får ved sammenlægningen et ualmindeligt langt opsigelsesvarsel på 22 måneder, hvortil skal lægges 16 måneder i form af en tillidsmandsbeskyttelse.

Kortfristet ledighedsfald

Ifølge Danmarks Statistik er arbejdsløsheden faldet igennem de seneste måneder, med undtagelse af august, hvor ledigheden steg. Økonomer forventer, at faldet vil fortsætte svagt året ud, og derefter igen vil vende. Spådommen står i kontrast til tidligere udtalelser, der stillede et længerevarende opsving i udsigt med et dertil hørende drastisk fald i ledigheden.

Det nuværende fald er også mindre end forventet, hvilket forklares med, at "det svage fald i ledigheden i store træk opvejes af et stigende antal personer på aktivering".

TIB forvandlede kongres

Forbundet for Træ-, Industri- og Bygningsarbejderne besluttede midt under deres kongres at stoppe den for at gå på barrikaderne. Det var underbetaling af polske bygningsarbejdere på Socialdemokratiets tidligere kursusjendom Solhavegård i Espergærde i Nordsjælland, der trak forbundets tillidsrepræsentanter af huse.

Årsagen er EU's udstationeringsdirektiv, der i dette tilfælde giver polske arbejdsgivere mulighed for at udføre arbejde i Danmark til en lang mindre hyre end deres danske kollegaer. I det konkrete eksempel arbejder polakkerne for blot 74 kr. i timen.

Aktionsuge mod muren

I ugen fra den 10. til den 17. november kan du risikere at blive stoppet af et check-point et eller andet sted i København og også i Århus planlægges aktioner. Ligesom i resten af Europa aktioneres der imod Israels apartheid-mur.

En lang række organisationer, herunder Arbejderpartiet Kommunisterne og DKU, har tilsluttet sig 'Murinitiativet' ('Riv muren ned'), som er blevet til med Boykot Israel som drivkraft.

I ugens løb indsamles også underskrifter, fortrinsvis fra folk, der af en eller anden grund er kendt i en bredere offentlighed.

De vil efterfølgende blive offentliggjort i en annonce i en landsdækkende avis sammen med appellen, der skrives under på.

Initiativet har vedtaget vedstående appel, som folk opfordres til at underskrive.

Appel Muren skal rives ned - vi kræver sanktioner!

Klar Haag-dom: Muren er ulovlig - og skal rives ned

Så klar var dommen fra den internationale domstol i Haag den 9. juli 2004. Lige så klar var beslutningen på den efterfølgende FN-generalforsamling, som konfirmerede Haag-dommen med 150 stemmer for (bl.a. EU-landene) og kun 6 imod, herunder Israel og USA. Verdenssamfundets holdning er altså overordentlig klar, juridisk såvel som politisk.

Israel ignorerer dommen - og USA blåstempler dette

Israel havde allerede før dommen tilkendegivet, at man ville sidde dommen overhørig. Dette er juridisk muligt, fordi dommen ikke er bindende. Men at det politisk er muligt, skyldes kun, at Israel har sikkerhed for at USA vil nedlægge veto mod, at dommen opfølges politisk i FN's Sikkerhedsråd.

Når USA tilmed for nylig har sagt ja til en udbygning af bosættelserne på Vestbredden, så har de også sagt nej til

deres egen "Køreplan for Fred".

Israel skal presses - vi kræver sanktioner!

Haag-dommen bekræfter at der mere end nogensinde er brug for at forstærke presset på det israelske styre gennem konkrete mærkbare sanktioner.

Danske og europæiske toppolitikere har gang på gang fordømt israelske overgreb og terrorhandlinger i de besatte områder. Men det er blevet ved orde- ne. For gang på gang har man afvist sanktioner, og med associeringsaftalen fra 2000 har man tvært imod belønnet Israel med særlige gunstige handelsvilkår.

Europa har magten til at presse Israel. Som Israels største handelspartner med 39 % af eksporten og 48 % af importen (1999-tal) er det kun et spørgsmål om vilje.

Det er derfor på høje tid med sanktioner. Fordi det er det mest effektive middel til at presse det israelske styre.

- Danmark skal kræve sanktioner i

Dansk Fredsvagt hos selvmordsbombers familie

Af Palæstina Fredsvagter

Den 58-årige danske fredsvagt, fodterapeut Flemming Dyrman fra Nørre Sundby opholder sig i dét hus, hvor palæstinenser Almar al-Far, der udførte dagens bombeattentat i Tel Aviv, boede. Huset ligger i Askar flygtningelejren ved Nablus.

Flemming Dyrman er i huset sammen med fem andre internationale fredsvagter fra England, Sverige og USA for at sikre, at husets beboere får lidt længere tid til at fjerne deres ting, inden det israelske militær, sandsynligvis i nat river huset ned eller sprænger det i luften.

Til trods for at kollektiv afstraffelse er en klar overtrædelse af 4. Geneve Kon-

vention har det israelske militær gennem de sidste år nedrevet flere hundrede hjem tilhørende familie og nære slægtninge til de palæstinensere, som har udført væbnet modstand eller selvmordsattentater. De israelske myndigheder bruger husødelæggelserne for at statuere eksempler overfor dem, der øver modstand mod besættelsen. Langt de fleste af familierne ved ikke, at deres slægtninge har tænkt sig at udføre et selvmordsattentat, derfor virker husødelæggelserne som en ekstra straf oveni sorgen og chokket over at have mistet et familiemedlem.

Flemming Dyrman og de øvrige internationale fredsvagter nærer ingen for-

håbning om, at de kan forhindre ødelæggelsen af familiens hus, men håber at deres tilstedeværelse måske vil give dem ekstra tid til at fjerne deres ting.

"Det er nu kun faren, Abd al Raheem, der opholder sig i huset. Resten af familien har søgt ly hos slægtninge. Han går febrilsk rundt og fejrer gulvene. Det virker lidt pudsig, nu hvor huset skal fjernes men familien vidste intet om selvmordsattentatet, så det er nok chokket, der gør det" - fortæller Flemming Dyrman over mobilen.

"Vi forsøger at holde stand så længe som muligt, forhåbentligt indtil i morgen tidlig. Når det bliver dag vil de måske unnlade at rive det ned. Der kan

FNs Sikkerhedsråd.

- Som et første skridt skal den danske regering kræve associeringsaftalen ophævet.

- Danmark skal gå i spidsen med sanktioner - som Danmark gjorde mod Sydafrika.

Hvis ingen bryder passiviteten, vil Sharon blot fortsætte. Resultatet bliver ikke fred. For man får ikke fred ved at spærre et folk inde bag en mur. Det vil i stedet betyde fortsat krig, terror og undertrykkelse. Sker det, vil muren stå som en skamstøtte over dansk og europæisk passivitet. Det må ikke ske.

Derfor kræver vi handling - og det skal være nu!

Underskrifter kan mailes til ifirene@hotmail.com indtil den 17. november eller sendes til "Riv muren ned", Griffenfeldsgade 41, 2200 Kbh. N.

så gå lang tid inden de kommer igen, her siger de op til et helt år. Vi har sat en seddel op på døren, som vil fortælle de israelske soldater, at der er internationale i huset. Vi ved ikke hvornår de kommer og hvordan de vil reagere. Jeg er meget nervøs lige nu," slutter Flemming Dyrman.

Flemming Dyrman har opholdt sig som fredsvagt på Vestbredden siden 4. oktober.

1.11.2004

Borgerskabets diskrete tilholdssteder

Efter en barn- og ungdom i en populær forstad til København har jeg tilbragt de sidste 30 år i københavnske brokvarterer. Denne del af byen har en bestemt puls, præget af en ligefrem tiltalesfacon, hvor reserverthed ikke hører hjemme. Det normale er en udtalt hjælpsomhed mennesker imellem, uanset hår- og hudfarve eller antallet af genstande, gutterne på bænken har nedsvælget. Deres aggressivitet holder de normalt i egne rækker.

Jeg har gennem årene beboet alle broerne, som med deres egne charmerende nuanceforskelle rummer en særlig varme midt i al den materielle elendighed, der synliggøres af blandt andet boligernes forfald.

Østerbro har det særlige træk, at bydelen på samme tid rummer gamle velholdte herskabslejligheder i flotte vedligeholdte huse og kvarterer, hvor unge studerende og arbejdere bor klos op og ned ad hinanden – i bogstaveligste forstand – i usle udtjente ejendomme. Da jeg var postbud i kvarteret, lærte jeg, at herskabslejlighederne, hvoraf de største, bedste og fineste er beliggende tæt ved Østerbro station, samtidig var relative billige, idet lejer- eller ejerforholdet gik i direkte linje i arvefølgen. De forblev så at sige på samme hænder. Jeg lærte også, at drikkepengene, pensionen blev udleveret en gang om måneden – for 25 år siden af postbudene – sad løsere hos de fattige. Mine kolleger mente, at det netop var nærigheden, der var kilden til deres rigdom.

Man kan diskutere, hvorvidt de var eller er rige. De sidder tilbage i lejligheder, hvor dele af borgerskabet i det tidlige kapitalistiske Danmark slog deres folder. I dag er det lidt velhavende, mavesure og fisefornemme stræbere, der har den yndlingsbeskæftigelse at se ned på de dårligere stillede, nyde andres uformåenhed. Med denne næse i sky-tilværelse har de også fravalgt eller afskåret sig fra den varme, der ligger blandt de jævne folk.

Med bopæl og bekendte i København gennem tre årtier, som kun bistås af forskellige rejser til lignende steder, hvis ikke det er til charterferiesteder, hvor kun mine ligemænd og -damer også tager til, så er det jo yderst sjældent, hvis ikke aldrig, at jeg oplever et rigtig stinkendehamrende rigmandsfamilie-medlem.

Med mit nye job i rodeobranchen, hvor jeg bringer pakker ud i det nordsjællandske, får jeg lejlighed til at snuse til en del af *upper class* og deres leveforhold. Huse og biler ligger i gennemsnit et par solide trin over det tilsvarende gennemsnit for hovedstaden.

I onsdags måtte jeg således gennem et sommerhusområde i Rågeleje. Bevoksningen var tæt, der var ikke megen plads min kassevogn, udsynet var begrænset til nåletræer. Jeg fandt da både vej og nummer. Bekendt med, at de tre femten kilo tunge pakker med sten var adresseret til en murermester, var jeg klar

over, at de skulle afleveres til et byggesjak. Det passede med, at nedkørslen var belagt med en række stålplader, beregnet til tunge køretøjer.

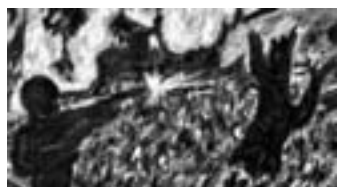
For enden af stålpladerne dukkede en kæmpe hytte pludselig frem af nåleskoven, og bag den sprang en udsigt over de smukke bølger i Kattégat lige ind i førerkabinen. Huset var beliggende på en enorm, tæt bevokset grund. Da jeg sprang ud af vognen, kiggede sjakket mistroisk på mig, men jeg fik dem da formildet: jeg havde sten med til murermesteren.

Da stenog kvitteringer var udvekslet, kunne jeg ikke dy mig for at spørge om størrelsen på boligen:

- 140 kvadratmeter til to personer, oplyste han, mens han uddybede den indvendige luksus. Da han kunne se mine panderynker, valgte han selv at give mig svar på, hvem der har råd til dette:

- Vi taler om familien Aller, forstås, fastslog han blot. *Reno*

Regimeskifte b

4 digte om

Regimeskifte begynder hjemme

Af Sue Littleton

'Som sild i en tønde, mand,
det var som at skyde sild i en tønde!'
Tønden har ikke noget vand;
sildene er stablet sideværts,
som spillekort af sølv,
gæller åbner sig desperat,
munde åbnes og lukkes
i tavse skrig.
Pupillerne i deres runde lågløse øjne
reflekterer lysglimt
mens deres kroppe slår og vrider sig
i kugleregnen,
og deres kød revner for at frigive blegt blod.
Tønden er tom for vand ...
men et eller andet sted dybt nede
er den mørke, spillende glans
af olie.

Fogh i rødt

Af Kom Pol

Aktivisten slipper malingen
maleren slipper blodet
børnene slipper penslen

dryppende hænder,
statsministerens portræt

udtræk af
små døde ting

Den krig George førte

Af E Russell Smith

Dette er landet
hvor krigen stod
som George førte.
Dette er olien
som kommer fra landet
hvor krigen stod
som George førte
Dette er traktoren
som kører på olien
som kommer fra landet
hvor krigen stod
som George førte
Dette er bonden
som kører traktoren
som kører på olien
som kommer fra landet
hvor krigen stod
som George førte
Dette er sønnen
som ligger i sandet
og dette er olien
som brænder i landet.
Den krig som George førte

USA's krige har udløst en strøm af politisk digtning og kunst. Den barske virkelighed kan ikke fortrænges. Sue Littletons og E. Russell Smiths digte er fra '100 poets against war' og ligesom Mahmoud Darwish's 'Irak, kun Irak' oversat af Kommunistisk Politik. Collagerne er af Michael Dickinson.

Regynder hjemme

Irakkrigen

Irak, kun Irak
(laysa siwa 'l-'Iraq)

Af Mahmoud Darwish

Jeg husker Al Sayyab, som råbte forgæves til Golfen:

Irak, Irak, kun Irak ...

og ingen svarer, kun et ekko. (*)

Jeg husker Al Sayyab... I dette Sumeriske Verdensrum

overvandt en kvinde galaksens sterilitet,
og overdrog os både landet og eksilet.

Jeg husker Al Sayyab... Poesi blev født i Irak,
så bliv iraker, så du kan blive digter, min ven!

Jeg husker Al Sayyab... han fandt aldrig livet som
han forestillede sig det
mellem Tigris og Eufrat, fordi han aldrig, som Gilgamesh,
tænkte på Udødelighedens Blomst.

Og siden tænkte han aldrig
på genopstandelse.

Jeg husker Al Sayyab... han tager Hamurabis Love
så han kan tildække sine lænder og gå til sin grav.
Jeg husker Al Sayyab, da han blev syg af feber og
delirium,
mine brødre forberedte middagen for Hulagu's hær
(**),
de var de eneste tjenere ... mine egne brødre!

Jeg husker Al Sayyab... Vi drømte ikke om andet
end
det bare minimum, og vi håbede ikke på andet end
to små hænder, som skælvede for vort fravær.

Jeg husker Al Sayyab... Døde metalarbejdere rejs
jer
fra gravene og smed vores lænker

Jeg husker Al Sayyab... Poesi er erfaring og eksil,
tvillinger, og vi drømte aldrig om mere end et liv
der lignede Liv, og at vi kan dø som vi gerne vil dø:

Irak, Irak, kun Irak

Dette digt af en af den arabiske verdens største nulevende digtere, palæstinensereren Mahmoud Darwish, blev offentliggjort på arabisk 29. marts 2003, kort efter angrebet på Irak.

Den irakiske digter Badr Shakir Al-Sayyab (1926-1964) var en af de store banebrydere for moderne arabisk poesi.

** Irak, Irak, kun Irak ... referer til Al-Sayyab's digt "Regnsang", skrevet i eksil i Kuwait, hvor han skriver: Jeg råber ud over Golfen: "Åh Golf, som skænker perler, skaller og død!" Og ekkoet svarer, ligesom i gråd: "Åh Golf, som skænker skaller og død."*

*** Referer til Djengis Khans sønnesøn, den mongolske erobrere, som indtog Bagdad i 1258. Mange arabiske kommentatorer betegner den amerikansk-britiske krig mod Irak som en ny udgave af mongol-invasionen.*

Massemord i Irak: Over 100.000 civile irakere døde

Efter et 'konservativt skøn' har mere end 100.000 civile irakere mistet livet som følge af invasionen i 2003. De fleste har lidt en voldelig død, og af disse er de fleste dræbt af krigskoalitionens luftangreb. Hovedparten af de civile ofre er kvinder og børn.

Det skriver det ansete britiske lægetidsskrift *The Lancet* i en ny rapport. Skønnet baserer sig på forskning af eksperter fra den amerikanske Johns Hopkins Bloomberg School of Public Health i Baltimore, Maryland. De har gennemført interview med et stort antal irakiske familier – 988 forskellige i 33 tilfældigt udvalgte boligområder i Irak – hvorpå de har ekstrapoleret tallene.

På de 18 måneder efter invasionen optræder der mere end '100.000 dødsfald ud over det normale' ('*excess deaths*'). De fleste af de civile dræbte er ifølge rapporten kvinder og børn.

- *Risikoen for en voldelig død i tiden efter invasionen var 58 gange større end i tiden før krigen*, siger undersøgelsens leder Les Roberts og hans kolleger i rapporten, der sammenligner irakiske dødstal i 14,6 måneder før krigen og de 17,8 måneder efter krigen.

Falluja: Nattens luftangreb har dræbt 13 civile

Undersøgelsen er behæftet med en betydelig usikkerhed. Dødstallet kan være helt op til 200.000. Hvis tallene fra Falluja ikke indregnes og ekstrapoleres, mener forskerne, at det samlede tab af civile irakiske liv ligger på 98.000.

Disse tal er langt højere end tidligere skøn. Hverken besættelsesmagterne eller de irakiske myndigheder fører statistik over irakiske civile døde som følge af krigen og besættelsen.

De hidtidige skøn fra Iraq Body Count taler om minimum 14.160 civile døde/maksimum 16.289 (29.10.2004). Disse skøn er udelukkende baseret på dødstal offentliggjort i aviser, fra

mindst to kilder – og ligger altså hen ved 10 gange lavere end den nye mere videnskabelige undersøgelse fra de amerikanske forskere.

En irakisk gruppe – Folkets Kifah eller Kamp mod Hege-
moni-bevægelsen – hævder ifølge Al Jazeera (28.10.2004), at alene mellem marts og oktober 2003 blev mere end 37.000 civile irakere dræbt.

- *Vi er 100 pct. sikre på, at 37.000 civile døde er en korrekt vurdering. Vores undersøgelse er resultatet af to måneders hårdt arbejde, som involverede hundreder af irakiske aktivister og akademikere. Der kan naturligvis være døde, som ikke blev rapporteret til os, men dødstallet kan under ingen omstændigheder være lavere end dette*, siger Muhammad al-Ubaidi, bevægelsens vicegeneralsekretær og talsmand.

Ingen af tallene inkluderer døde irakiske soldater – hverken fra den regulære hær eller paramilitære styrker under krigen eller guerillastyrkerne under besættelsen. Det vurderes fra forskellige kilder, at op mod 50.000 irakiske soldater blev dræbt under invasionskrigen frem til Saddams fald. Siden hævdes tusinder af 'oprørere' at være dræbt.

Tallet er langt større endnu

Hvad krigskoalitionen har bedrevet i Irak er rent masse mord. De amerikanske forskeres undersøgelse angiver ikke bare et langt højere tal på koalitionsdræbte civile irakere end der tidligere er fremkommet. De slår også entydigt fast, at det er blevet langt mere usikkert at leve i Irak efter invasionen. Risikoen for en voldelig død er mangefoldet. Kvinder og børn er mest udsat.

Den tidligere våbeninspektør Scott Ritter harmes i en artikel i *The Guardian* (1.11) over mediereaktionen, som er udeblevet, at Irak-krigen har gjort 'os alle' til moralske kujoner:

"Vi invaderede Irak for at befri irakere for en diktator, som ifølge nogle var skyld i drabet på omkring 300.000,

selvom ingen har været i stand til føre bevis for blot en lille del af dette tal. Hvis det er rigtigt, tog det Saddam årtier at nå en sådan statistik. USA og UK ser ud til at have nået en tredjedel af det samlede tal på blot 18 måneder".

Og så er tallet større endnu: Undersøgelsen sammenligner overdødelighed i tiden før invasionen med tiden efter. Men også tiden før invasionen havde et stort overtal af døde. 1,5 millioner anslås at være døde som følge af sanktionerne. Den australske læge og ekspert i international børnedødelighed Gideon Polya anslår, at alene antallet af døde børn under 5 år i Irak efter invasionen er på 200.000.

I en kommentar til undersøgelsen siger Dorte Grenaa fra ledelsen af Stop Terrorkrigen og Nej til krig:

- *Disse tal bekræfter krigsmodstandernes frygt og vidner om de forfærdelige lidelser, den ulovlige krig og besættelse har påført det irakiske samfund. De gør det fuldstændigt af med propagandamyten om, at dette er en krig, som har været skånsom over for civilbefolkningen.*

- *Den danske regering bærer et stort medansvar for disse døde. Den har masser af civilt blod på hænderne. De nye tal vil forstærke kravet om øjeblikkelig tilbagetrækning af de danske tropper. For blodbadet på de civile irakere fortsætter hver eneste dag og lige så længe, som den ulovlige besættelse varer ved.*

Vær med til at stoppe massakrerne i Irak!

Af Thomas Koppel
The Savage Rose

1. november 2004

Kære venner,

En amerikansk massakre er umiddelbart forestående i Falluja, Irak. Det kan ske når som helst – men regnes for mest sandsynligt umiddelbart efter tirsdagens amerikanske præsidentvalg, hvor der igen er frit slag.

Falluja havde oprindeligt stor tillid til de amerikanske besættelsestropper, men det gik hurtigt ned ad bakke efter de første amerikanske massakrer, som i den seneste tid er blevet til vanvittige bombninger af boligkvarterer og religiøse samlingspunkter. Påskuddet for tiden er den såkaldte terrorist al-Zarqawi, som imidlertid af beboerne i Falluja siges slet ikke at opholde sig der, og i øvrigt – som en relativt ubetydelig 'fisk', ingen rigtigt ved hvor hører til – må være meget beæret over at se sig udnævnt til en 'hovedfjende', hvis ikke han ligefrem får penge for det.

Bushs 'demokratisering' af Irak er klædt af til skindet. Modstandsbevægelsen vokser time for time. Bush har ingen andre ideer end massakre. Og det samme gælder desværre John Kerry.

Kan vi lade dette ske? Det er kvinder, børn og andre som os, der gennemgår usigelige lidelser. Den seneste britiske rapport fortæller, at over 100.000 civile er myrdet hovedsageligt af besættelsesmagten siden krigen. Den irakisk folkelige modstandsbevægelse kæmper en retfærdig kamp, der i sit væsen ikke adskiller sig fra den danske modstandskamp under den tyske besættelse.

Gør noget! Ring, skriv til venner og bekendte. Skriv breve til aviser, lav fakkelvagter, demonstrationer. Nogen vil have os tilbage til middelalderen, og gør vi intet, kan det indhylle os alle sammen i et nyt fascistisk mørke i årtier frem eller endnu længere.

Vi er i en meget større omvæltning, end mange forestiller sig. Den samfundsorden, vi har kendt i 500 år siden renæssancen, er i princippet forbi. Det amerikanske imperie – fulgt af det eur-

Thomas Koppel og Dorte Grenaa ved demonstration mod Irakkrigen

opæiske – er desperate forsøg fra et krakelerende babelstårn på at annullere de 500 år og redde sig tilbage i middelalderens feudale samfundsorden. Det er derfor (og ikke på grund af 'økonomisk krise' og download), at kulturlivet er ved at blive lukket ned. Der er ingen brug for kunstnere, kritikere, demokrati.

Vi har til gengæld i de seneste år fået en forsmag på, hvor stærk den almindelige befolkning i virkeligheden kunne være. Vi er millioner og atter millioner – vi er som cirkusbjørnen, der først er ved at finde ud af, at den er meget stær-

kere end dens plageånd.

Falluja er ikke langt væk, og vi har – efter vedtagelsen af den såkaldte terrorlov – allerede fascistiske, grundlovstridige love i Danmark nu. De venter kun på at blive brugt. At 'vente og se' nu kan banen vejen for at være slave i morgen.

Vær med til at stoppe massakrerne i Irak.

Kærlig hilsen,
Thomas

Åbent brev til Den Danske Regering

Det er ikke længere til at krybe udenom, rapporten i The Lancet sætter tal på ofrene for krigen i Irak. Hvad alle vidste, men ingen ansvarlige politikere har villet vedkende sig, står dér sort på hvidt. Krig koster menneskeliv, mindst 100.000 irakere er dræbt af krigen i Irak.

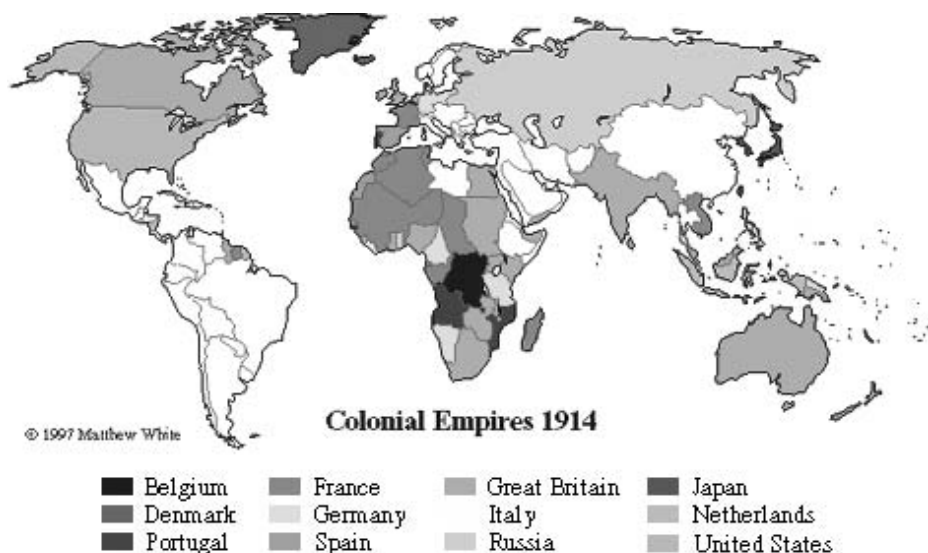
Den danske regering kan ikke frasige sig sit ansvar for disse menneskeliv, men den kan gøre sit til at undgå nye tab af liv. Som dansk statsborger kan jeg ikke tage ansvaret for fortsat dansk deltagelse i besættelsen af Irak. Jeg opfordrer derfor min regering til omgående og betingelsesløst at trække tropperne hjem fra Irak.

Gerd Berlev
Trekronergade 59, 2500 Valby

*Baglæns fra det 20. århundrede***NATO's og EU's ny koloniorden****Af Rick Rozoff**

Der har i de senere år med rette været megen fokus på det amerikanske projekt for verdensherredømme (PNAC). Men det er ikke kun USA, som søger at oprette et koloniimperium i det 20. århundrede. De europæiske NATO-magter (læs EU-landene) er godt på vej til at genoprette en del af de tabte koloniriger fra det 19. århundrede.

Rick Rozoffs artikel giver et lille indblik i denne skumle virksomhed: Kolonisupermagt EU på banen.

Koloniimperier i 1914, af Matthew White

En nyhedsartikel fortæller, at Den Demokratiske Republik Congo hjemkalder sin ambassadør fra sin tidligere koloniherre i Bruxelles i protest mod, at den belgiske udenrigsminister Karel De Gucht har opfordret til, at Congo 'placeres under internationalt mandat, så udenforstående kan styre landet'. Det sker lige op til Congos første omfattende almindelige valg, siden det fik selvstændighed fra Belgien for fyrre år siden.

Denne diplomatiske pinlighed er et nøgent udtryk for de internationale udviklinger over de sidste tretten år og for det mønster, som uimodsigeligt toner frem, nemlig den stadig mere tydelige genetablering af forbindelser mellem de tidligere kolonimetropoler og deres eks-kolonier, som minder mere om det 19. end det 20. århundrede.

Når netop Belgien af alle lande gør sig til talsmand for et 'internationalt mandat' for Congo efter modellen fra 1877, som gjorde Bruxelles til formel ansvarlig for en fælles vesteuropæisk kolonisering af Centralafrika, sker det på baggrund af en fransk og tysk anført EU-troppeanbringelse i Congo i begyn-

delsen af sidste år.

UK har nu igen fået kontrollen over sin tidligere vestafrikanske koloni Sierra Leone tilbage, også her med tropper, ligesom dets militær er vendt tilbage til Afghanistan efter at være blevet fordrevet derfra ved de britiske invasioner i 1838-42, 1878 og 1919.

Godt 9.000 britiske soldater er også tilbage i Irak, efter at de sidste UK-soldater forlod landet i 1932 efter dets daværende besættelse, og naturligvis opretholder London sit koloniale overherredømme over Diego Garcia, Nordirland, Malvinerne (britisk betegnelse: Falklands-øerne) samt diverse caraibiske og andre besiddelser.

Tilsvarende er franske tropper tilbage i Haiti, Cote d'Ivoire (Elfenbenskysten) og Djibouti, den sidstnævnte delt med allierede NATO-tropper fra USA og Tyskland. Der foregår en stadig mere omfattende tysk global militær ekspansion. Berlin har for øjeblikket flere oversøiske tropper end nogen anden nation bortset fra USA og er ved at krybe ned ad den østafrikanske kyst hen imod dets tidligere koloni Tanga-nyika.

Som den seneste udvikling i FN's Sikkerhedsråd demonstrerer, så har Paris igen blikket vendt mod Libanon. Ligesom UK og andre NATO-allierede fortsætter Frankrig undertrykkelsen af århundredgamle kolonier – i Paris' tilfælde den italiensktalende ø Korsika, Martinique, Guadalupe, Saint Martin, La Reunion, Mayotte i Det Indiske Ocean og Fransk Polynesien.

De Forenede Stater – som aldrig officielt har været koloniherre – har igen fået kontrollen over sin halvkoloni Liberia, og amerikanske marinesoldater er tilbage i Haiti, med disses tidligere blodige optræden under den amerikanske besættelse af denne nation fra 1915-1934 stadig i frisk erindring hos haitianerne.

Danmark har stadig kolonibesiddelse over Grønland med dets majoritet af inuitter/eskimoer og opretholder det som en fælles dansk-amerikansk militærbase, som snart vil være hjemsted for 'Stjernekrigs'-missilskjolds-anlæggene. Det samme gælder Færøerne, hvor meningsmålinger regelmæssigt viser, at de fleste indbyggere ønsker uafhængighed fra København.

Holland besætter stadig Antillerne, hvorfra det hjælper sine NATO-allierede USA og UK med overvågning og

*Amerikanske marinesoldater (med hjelme) og franske kolonitropper besætter Toussaint Louverture-luft-havnen i Haiti 1. marts
Modstanden mod kolonikuppet fortsætter*

anden assistance i forbindelse med krig-
gen mod oprørerne i Colombia.

Spanien er besluttet på at genvinde
kontrollen med et olierige Ækvatorial-
guinea, når næste kupforsøg lykkes, og
besad indtil for nylig kommandoen
over tidligere centralamerikanske og
caraibiske kolonitropper i Irak.

For ikke at blive holdt uden for NATOs
genoplivede kolonialalliance planlægger
Portugal en tilbagevenden til Sao Tome
og Principe, med deres nyligt opdage
olierigdomme, og Guinea Bissau, når
det næste succesrige kup gennemføres
der.

Derudover har Portugal gennem de
sidste fire år anført årlige fælles mili-
tærøvelser med dets tidligere kolonier
Brasilien, Angola, Øst-Timor, Sao
Tome og Principe, Cap Verde, Guinea
Bissau og Mozambique.

Tættere på den klassiske europæiske
kolonialismes hovedstæder er tyrkiske
og tyske tropper vendt tilbage til Bal-
kan, hvor Serbien og Makedonien
'decentraliseres', fragmenteres og gen-
etableres som de facto-kolonier i sig
selv, med de samme herrer som førhen,
de samme, som genkoloniserer verden
fra nord til syd, fra øst til vest.

Gid, der var en ny Mark Twain eller
Joseph Conrad, som kunne afsløre
dette nye internationale kolonityveri
for, hvad det er.

*Oversat af Kommunistisk Politik efter:
Rick Rozoff: NATO's New Colonial
Order: Going Backwards From the
Twentieth Century
Reality Macedonia*

Frihedsbevægelser takker for støtte fra Oprør Af Foreningen Oprør

Foreningen Oprør har i dag modtaget
telegrammer fra befrielsesbevæ-
gelserne FARC (Colombia) og PFLP
(Palæstina), hvor der kvitteres for den
økonomiske støtte, der er blevet over-
rakt dem fra foreningens side.

I telegrammet fra PFLP hedder det
bl.a., at "vi takker for den materielle
støtte til vor legitime kamp mod besæt-
telsen af vort land. Vi værdsætter sam-
tidig den moralske støtte, der ligger
heri, som styrker os i troen på, at vor
kamp for frihed ikke er terrorisme.

*Længe leve den internationale soli-
daritet".*

I et mere omfattende budskab fra
FARC hedder det:

*"Fra Colombias oprørske jungle
sender vi en broderlig hilsen til alle,
der har givet bidrag til indsamlingen til
FARC-EP. Jeres initiativ er fornuftens
og solidaritetens smukke og modige
udfordring til en antiterrorlov, der for-
søger at nægte danskerne retten til at
støtte folkenes retfærdige kampe for
uafhængighed og frihed. Vi er et væb-
net folk. Vi kæmper for at tage magten
og danne en ny regering, der skal skabe
et ægte demokrati, social retfærdighed
og fred.*

*Vi opstod for 40 år siden, da rege-
ringsstyrker fra Colombia og USA
angreb Marquetalia-regionen. Lige
siden har USA's regering øget sin
direkte indblanding i Colombias inter-
ne konflikt under dække af forskellige
påskud. For tiden er det kampen mod
terrorismen, der skal dække over Was-
hingtons begær efter vores olie, gas,
kul, vand og biodiversitet.*

*Det amerikanske militærs Sydkom-
mando har udarbejdet og leder "Plan
Colombia" og "Patriot Plan", der har
til formål at udrydde al modstand mod
imperiets geopolitiske strategi og i sær-
deleshed mod FTAA-frihandelsaftalen.
FTAA er en neoliberal politik, der for
Latinamerika udgør den moderne
udgave af kolonitidens lænker. I er af
samme støbning som de danskere, der
kæmpede med våben og værdighed*

*Palæstinensisk dreng med
PFLPs fane*

*mod den nazistiske besættelse under 2.
Verdenskrig. Vi er sikre på, at I vil for-
stå de følelser, der har fået FARC's gue-
rillasoldater til at benytte sig af vores
legitime ret til at gribe til våben mod et
uretfærdigt regime, der undertrykker
Colombia. Det er en ret, som alle ver-
dens folkeslag har til fælles. Kære ven-
ner, modtag vores omfavnelser og vores
påskønnelse af jeres uvurderlige soli-
daritet.*

***Colombias Revolutionære Styrker,
Folkets Hær (FARC-EP)".***

I denne anledning udtaler Foreningen
Oprør, at den vil forsætte sine aktivite-
ter indtil det koncept, der underbygger
antiterrorlovgivning, 'terrorlister' og
'krigen mod terror' viger for sociale og
politiske løsningsmodeller, der indfrier
befolkningens krav om selvbestem-
melse, social retfærdighed og demokra-
ti.

'Krigen mod terror' søger at omdefi-
nere frihedskamp til terrorisme. Den
giver stater mulighed for at omfortolke
modstanden til at være en afart af den
internationale terrorisme. Intern under-
trykkelse og folkeretsstridig besættelse
søges hermed tilført ny international
legitimitet. Dette skal ikke lykkes.

Foreningen Oprør fastholder, at fri-
hedskamp ikke er terrorisme.

27.10.2004

Europas Sociale Forum imellem to stole: Målrettet modstand eller Hyde Park

Af Henning Paaske Jensen

Hvor bevæger ESF sig egentlig hen?

Mere end 20.000 fra de sociale bevægelser og deltagelse fra omkring 70 lande var med i dette års Europæiske Sociale Forum i London fra den 15.-den 17. oktober. Kulminerende med en flot antikrigsdemonstration der samlede 70.000 deltagere

Selve ESFs afvikling er reelt et gigant-uoverskueligt tilbudsmarked - en markedsplads hvor tingene spænder lige fra antikrigskamp, et nyt esperanto-samfund til nyreligiøs befielse.

Men både antikrigskampen og palæstinasolidaritet var nogle af de mest synlige emner, der var lagt op til og mange deltagere flokkedes om.

ESF i London betød entusiastiske debatter for solidaritet og modstand mod besættelse af Irak og Palæstina og beslutning om fælles handling imod krigen ved 2 årsdagen for USA's angreb på Irak, for solidaritet med Palæstinerne og med krav om et Nej til EU-forfatningen.

Krigsmodstanden og ESF

Med Europas Sociale Forums oplæg til fælles modstand og handling, forud for USAs krig mod Irak og den verdensomspændende aktionsdag den 15. februar 2002, er ESF fra starten blevet omgærdet med respekt i antikrigskredse også i Danmark. Helt i modsætning til en slags søsterorganisation ATTAC, som i Danmark henslæber en hensygnende tilværelse: Straffet for bl.a. ikke at mobilisere til modstand mod USA's krig - en udstilling af ATTAC's underlæggelse af socialdemokratismen.

Resultatet i forhold til ESF ville være det samme, såfremt modstand mod krig og besættelse blev tabu.

Men ESF rummer dybest set nogle af de samme modsætninger som ATTAC. Forsøget på at forene socialdemokratisk (reformistisk) politik og ideologi med den sociale bevægelse - med dens accept af besættelse og EU, af imperia-

Henning Paaske (TV) i London

lismen og det kapitalistiske system som sådan. I ESF samlet under formlen: "En anden verden er mulig" og sloganet "Mangfoldigheden er vores styrke".

EFS 2004 i London var samtidig et kæmpearrangement, der også blev støttet økonomisk af prokrigs kræfter som London Labour borgmesteren Ken Livingstone og pro-besættelsesfagforeninger. En økonomisk støtte, som kræver sig betalt politisk, og sikkert ville rive tæppet væk under et sådan kæmpearrangement, hvis den blev fjernet

ESF mellem to stole

"En anden verden er mulig" og "Mangfoldigheden er vores styrke" rummer fra socialdemokratiets side forsøget på at holde den radikaliserende antiglobaliseringsbevægelse indenfor bestemte rammer. Forhindre den ikke udvikler sig imod monopolernes verden som sådan, dvs. imod imperialismen og med socialisme som perspektiv.

Reelt foregøgles det, at det skulle være muligt at skabe en anden verden gennem en reform proces med varige forbedringer og kontrolforanstaltninger uden opgøret med monopolerne som sådan under kapitalismen.

"Mangfoldigheden er vores styrke" er dybest set med til at sikre en åbning for,

at den socialdemokratiske politik kan komme til orde i den sociale bevægelse, i et forsøg på at hindre virkelig udvikling af enhed og målrettethed i kampen

For socialdemokratiet og ESF var det udtryk for "mangfoldighed", da man gennemtvang at den irakiske kollaboratør forklædt som "fagforeningsleder" (Subhi Al-Mashadani) under stor bevogtning af vagter skulle indgå i paneldiskussion om udviklingen af modstanden mod besættelsen.

Han havde forud gjort sit rakkerarbejde på Labours konference for at overbevise den engelske fagtop om at de engelske besættelsestroppe skulle blive i Irak.

Det var som at placere en racist i et panel, hvor modstanden mod racisme skulle diskuteres og udvikles - som en oplægsholder udtalte - alt imens det irakiske folk kæmper på liv og død.

En sådan skandale og provokation var ansvarlig for, at det stort anlagte Irak møde gik i opløsning da højlydte indtrængende ESF deltagere ikke ville tillade Al Mashadani at tale. Siden hen blev affæren ikke behandlet af ESF arrangørerne - et udtryk for, hvor belastende det ville være for ESF selv - i forhold til de deltagende krigsmodstandere.

Kun Iraks kollaboratørparti ICP stod bag rundsendte løbesedler der i "demokratiets" navn krævede der blev arrangeret et erstatningsmøde møde for at lade den "irakiske fagforeningsmand" tale.

The Workers Party i England, som spiller en stor rolle i Stop The War Coalition og i ESF, har ikke lagt ansvaret for det opløste møde på ESF. Derimod på de protesterende, selvom WP i detaljer har kendskab til og afdækker kollaboratør "fagforeningsmandens" rolle som lakaj for England og USA

Men The Workers Party lever ikke op til antikrigsbevægelsens radikalisering, men dækker tværtimod over ESFs spændetrøje og underlægger sig det socialdemokratiske krav om repræsentation. ('Stop the War'-koalitionen har dog efterfølgende taget afstand fra den falske irakiske fagforening og dens repræsentant.)

Problematiske holdning til EU

Et andet modsætningsfuldt tema er ESFs holdning til EU.

Fint at ESF lægger op til at sige Nej til den konkrete unionsforfatning gennem fælles aktionsdag i hele Europa udtrykt i appellen fra mødet. Men Nej'et er formuleret på en måde, så det blot er den konkrete forfatning, der tages afstand fra - og ikke enhver unionsforfatning, som reelt har til hensigt at underlægge sig den europæiske arbejderklasse og de europæiske folk under det monopolernes EU, som en stigende del af den danske befolkning og befolkningen i unionslandene er modstandere af og ønsker at komme ud af. Det EU som den norske befolkning har kæmpet imod at blive indlemmet i.

På længere sigt kan EFS og WSF (World Social Forum som ESF er en del af) ikke undgå at komme i en skærpet konflikt med den kæmpende bevægelses krav om målrettet kamp imod krig, besættelse og EU.

Dette års ESF viser, at mange progressive især antikrigskræfter stadig deltager i EFS, og at EFS vedtager fælles aktionsdage af betydning for den kæmpende bevægelse. Men det viser også, at modsætninger tårner sig op, fordi ESF vil have svært ved at levere varen.

Næste ESF er i Grækenland om halvandet år. Et land med stolte traditioner, hvor den konkrete modstand i dag mod krig, EU og Nato er meget udviklet og uden tvivl vil sætte EFS under yderligere pres i retning af krav om klar kamp i retning mod imperialismen.

ESF er i dag blot et af de fora hvor modstanden mod krig og besættelse diskuteres og koordineres.

Forskellige former for antikapitalistiske og anti-imperialistiske fora ser dagens lys og føler sig ikke dækket ind af ESF.

Besættelsesmagtens lakajer forklædt som progressive

Af Carsten Kofoed

Ved Europas Sociale Forum (ESF), der afholdtes i London fra den 15. til 17. oktober, var ikke mindst Irak genstand for stor diskussion og meget velbesøgte møder.

Et af disse store møder om Irak fandt sted den 15. oktober under overskriften "End the occupation of Iraq". Her skulle blandt andet Lindsay German fra britiske Stop the War Coalition, der også deltog på Danmarks Sociale Forum i begyndelsen af oktober, tale.

Men tale skulle også Subhi al-Mashadani, generalsekretær for Iraqi Federation of Trade Unions (IFTU), en såkaldt faglig landsorganisation i Irak, der oprettedes umiddelbart efter Bagdads fald i april 2003 af kræfter i og omkring Iraks Kommunistiske Parti (ICP), som nu sidder med i det amerikansk indsatte marionetstyre med den mangeårige CIA-agent Iyad Allawi i spidsen. Af Iraks erklærede faglige landsorganisationer er det kun IFTU, som Allawis quislingestyre har anerkendt.

Ligesom IFTU's andre ledere er al-Mashadani ikke valgt til sin post, men udråbt af det kollaborerende ICP, hvis samarbejde med USA ikke begyndte med besættelsen, men har foregået helt siden Sovjetunionens opløsning i 1991. Da al-Mashadani mødte op til ESF-mødet, blev han modtaget med højlydte protester, og han måtte senere og uden at tale i al hast forlade mødet sammen med sine bodyguards.

Som Sabah Jawad fra Iraqi Democrats Against Occupation (IDAO) korrekt udtrykte det i sin tale ved et møde om Irak den efterfølgende dag:

"At ESF inviterer denne organisation (IFTU, CK) til et større møde om at gøre en ende på den ulovlige og umoralske besættelse af Irak, svarer til at invitere British National Party (et britisk parti a la Dansk Folkeparti, CK) til at tale ved et møde mod racisme." (1)

Vreden mod IFTU, der i kraft af sin kollaboratørvirksomhed er smurt ind i

blodet fra de tusindvis af irakere, som har mistet livet som følge af besættelsesmagtens terrorkrig, er fuldt forståelig. Og hadet til IFTU er bestemt ikke blevet mindre af, at IFTU i forbindelse med det britiske Labour-partis konference, der afholdtes fra den 26. til 30. september, spillede en overordentlig beskidt rolle i med succes at overbevise faglige delegerede fra det britiske LO (TUC) om at stemme imod et resolutionsforslag, som afspejlede TUC's vedtagne politik (bekræftet ved TUC's kongres blot to uger tidligere (2)), og som opfordrede Blair til en hurtig tilbagetrækning af de britiske tropper fra Irak.

Således blev "et åbent brev til konferencens faglige delegerede" fra Abdullah Muhsin, IFTU's repræsentant i udlandet, uddelt under kongressen (før afstemningen om resolutionsforslaget om Irak, der forkastedes), hvor samme Muhsin også holdt en lidenskabelig tale til støtte for fortsat og tidsbestemt britisk deltagelse i besættelsen af Irak. Forud var gået måneder, hvor IFTU havde deltaget aktivt i at blødgøre de dele af fagbevægelsen og Labour-partiet, som var imod eller kritiske over for Blairs Irak-politik. I sit åbne brev siger Muhsin, som i mere end 25 år har været

i eksil og er fremtrædende medlem af ICP, blandt andet:

"Jeg ved, at nogle af jer var imod krigen, men vær ikke i tvivl om, at Saddams fald har givet mit land en mulighed for frihed og fremgang. (...) Der er alvorlige problemer med sikkerheden i Irak, men de, der forårsager dem, er ikke – som nogen fejlagtigt har sagt – "den irakiske modstand". De har intet at gøre med den franske modstandsbevægelse, som tappert gjorde modstand mod nazisterne under 2. Verdenskrig." (3)

Og efter faktisk at have indrømmet sin og IFTU's støtte til den ulovlige krig, fordi den fjernede Saddam Hussein, og dernæst smædet det irakiske folks legitime modstand sluttede Muhsin med at appellere til at fortsætte den ulovlige besættelse af Irak:

"I har to valgmuligheder foran jer i denne uge. Den ene vil give håb til alle dem i Irak, der ønsker at se en fri fagbevægelse og politisk organisering vokse og trives. Den siger i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 1546, at den multinationale styrke er der for at hjælpe vores demokrati. Den anden kræver en tidlig dato

for en ensidig tilbagetrækning af tropper, hvilket vil være dårligt for mit land, dårligt for de fremvoksende progressive kræfter, et forfærdeligt slag mod en fri fagbevægelse og gavne ekstremister og terrorister." (4)

Dette burde tale for sig selv. Ifølge IFTU kan "frihed og fremgang" og en "fri fagbevægelse" udvikles under en brutal, blodig og udplyndrende besættelse, og de "progressive kræfter" i Irak har brug for besættelserne, deres massakrer og tortur for at udvikle demokratiet i Irak. Så kan det simpelthen ikke blive mere sygt og reaktionært.

Det absolut vigtigste for de irakiske arbejdere er at få den imperialistiske besættelsesmagt, som udplynder, terroriserer og bomber løs i Irak, ud af landet her og nu. Det er en forudsætning for fred og for en politisk udvikling til gavn for arbejderklassen i Irak. IFTU's politik er et kolossalt forræderi mod den irakiske arbejderklasse. Det er landsforræderi, kort og godt.

Ikke desto støttes IFTU politisk og økonomisk af såvel TUC i Storbritannien (5) som US Labor Against the War (USLAW) i USA (6). Deres støtte har intet med støtte til en fri fagbevægelse eller arbejderklassen i Irak at gøre. Det er reelt støtte til deres respektive regerings fortsatte besættelse af Irak og aggression mod det irakiske folk, som på nær det meget tynde lag af irakiske quislinge, disse angloamerikanske organisationer bakker op, ønsker besættelserne ud af Irak her og nu.

Samarbejdspolitik som "politisk modstand"

I Vesten er vi nødt til at være opmærksomme på, at besættelsesmagten i Irak ikke bare opretter, støtter og leder militære organisationer som den nye "irakiske" hær, quislingepolitiet og CIA og Mossad-trænede dødspatroljer, men også et ret omfattende net af politiske organisationer, som i Irak for langt de flestes vedkommende allerede er afsløret som besættelsesmagtens håndlangere, men som i de imperialistiske besættelser har betydeligt bedre betingelser for deres agentarbejde, fordi disse mere eller mindre papirorganisationer på grotesk vis præsenteres som "repræsentanter" for Iraks arbejdere, arbejdsløse, kvinder, eller kort sagt, det

"Iraks Kommunistiske Parti" brug(t)es af besættelserne til at demonstrere til fordel for dem

irakiske folk, over for de vestlige befolkninger, som selvfølgelig er påvirket af besættelsesmagtens heftige og løgnagtige propaganda.

Disse politiske organisationer omfatter blandt andet "venstrefløjspartier" som ICP, "fagforeninger" som IFTU (og Federation of Workers' Councils and Unions in Iraq, FWCUI), "arbejdsløshedsbevægelser" som Union of the Unemployed of Iraq (UII) og "kvindorganisationer" som Organization of Women's Freedom in Iraq (OWFI). FWCUI, UII og OWFI ledes af Worker-communist Party of Iraq (Iraks Arbejder-kommunistiske Parti, WCPI), et parti, som i 1993 dannedes i det amerikansk og israelsk kontrollerede Irakisk Kurdistan af tilhængere af "den store marxistiske tænker", som WCPI kalder sit ideologiske ikon, den nu afdøde iraner Mansoor Hekmat, hvis holdning til det zionistiske Israel er overraskende positiv og forsonende for en erklæret marxist (7). I Irak – midt under en brutal, imperialistisk besættelse, hvor besættelserne som altid har allieret sig med de allermest reaktionære lokale kræfter – angriber WCPI voldsomt islam, som er religionen for mere end 95 procent af den irakiske befolkning og er blevet en fælles identitet for den folkelige modstand mod besættelsen. Fjenden for det prozionistiske WCPI og dets frontorganisationer er ikke den amerikanske ledede besættelsesmagt, men den irakiske modstandsbevægelse.

Ovennævnte pseudoprogressive partier og organisationer har alle det til fælles, at de ikke er det, som de giver sig ud for at være – at de er "imod besættelsen", og at de gør "politisk modstand" mod

Særtilbud fra Foreningen Oktober

**Plakater med
Julie Leonardssons satirer
- 50 kr/stk**

Udstillingen af Julie Leonardssons værker kan ses i Oktober Bogcafé og Galleri frem til 20. november.

Plakaterne kan også ses på
www.dagensarbejde.se
- vælg serier - Julie

**Fredsflag med teksten
PACE - 50 kr**
Størrelse 90x130

Bestilles og forudbetales i Oktobers bogbutikker inden den 1. december, leveres til afhentning i butikken efter 15. december eller sendt med post (+ tillæg på 15 kr) inden den 20. december.

den – fordi de ligesom besættelsesmagten, og lige siden besættelsen blev en realitet, konstant og voldsomt har fordømt den reelle og helt afgørende modstand mod besættelsen – den væbnede modstand – som ”terrorisme”, ”udenlandske elementer”, ”islamisk fundamentalisme” og ”rester fra Saddam”. Fra samme organisationer høres stort set intet om – for slet ikke at sige fordømmelser af – den amerikansk ledede besættelsesmagts terror, massakrer, daglige drab, overgreb og tortur.

Men med denne terrorstempling og dæmonisering af irakernes folkelige, retfærdige og konstant voksende modstand mod den amerikanske supermagt – verdens største undertrykker, krigsmager og terrorist – trænger kollaboratørorganisationerne ind i progressive bevægelser og alternative fora som eksempelvis ESF, hvor de i kraft af støtte fra reformistiske partier og fagforeninger er i stand til at opnå en platform.

Hvor disse irakiske kollaboratørorganisationers opgave i Irak er at få irakerne til at acceptere besættelsen og aflede al modstand mod den over i den såkaldte ”politiske proces”, som USA gennem kollaboratørerne fuldstændigt styrer, er deres mission i Vesten at forhindre en reel forståelse af situationen i Irak, af besættelsen, af modstanden, dens udbredelse og folkelige opbakning og dermed svække og helst helt smadre enhver solidaritet med det irakiske folks modstand blandt progressive, i anti-krigsbevægelserne, hos fagligt aktive og arbejdere og på venstrefløjnen.

Politisk lakmusprøve

Modstandere af besættelsen af Irak må ikke lade sig bedrage eller forvirre af disse agenter for den amerikanske imperialisme, ej heller af de ”krigs- og besættelsesmodstandere”, som sammen med krigsregeringerne understøtter dem her i Vesten. Derimod er det vigtigt at indse, at den politiske lakmusprøve på, om en politisk organisation i Irak virkelig er imod besættelsen og en progressiv kraft i den igangværende nationale befrielseskamp mod imperialismen, ikke er, om denne organisation erklærer sig imod besættelsen, for det gør selv de åbne kollaboratører i den irakiske quislingeregering. Den er, om organisationen støtter den væbnede modstands-

kamp. Det er blandt mange andre tilfældet for Iraks Patriotiske Alliance, hvis leder Abd al-Jabbar al-Kubaysi den 4. september blev taget til fange af den torturerende besættelsesmagt.

Uden væbnet modstand, som i Irak også understøttes af en patriotisk politisk modstand og mobilisering af befolkningen til forskel fra kollaboratørernes proimperialistiske ”modstand”, vil de udenlandske besættelsestropper og lejermordere aldrig forlade Irak. Og uden sejr til den folkelige modstand, som i kraft af sin patriotisme, antiimperialisme og islamiske identitet har langt større opbakning i den irakiske befolkning end alle kollaboratørerne og deres partier og organisationer tilsammen, vil et Irak på det irakiske folks præmisser aldrig være muligt.

Derfor er afvisning af den væbnede kamp det samme som at dømme Irak til evig besættelse og amerikansk ”demokrati” a la Abu Ghraib. Og det er præcis dette, som besættelsesmagtens ”progressive” lakajer i såvel Irak som i Vesten gør. Alle ægte modstandere af besættelsen støtter af princip og i overensstemmelse med artikel 51 i FN’s Charter det irakiske folks legitime modstands-

kamp, inklusive den nødvendige væbnede modstand. Alle antiimperialister, der lever op til deres navn, ønsker den irakiske modstands sejr, et befriet Irak.

Noter:

1. Speech of IDAO secretary, Sabah Jawad, at the meeting on Iraq, October 16, 2004, <http://www.idao.org/esf-idao.html>
2. Trades Union Congress 2004, resolution 82, <http://www.tuc.org.uk/congress/tuc-8494-f0.cfm?theme=congress2004#tuc-8494-7>
3. Open Letter from Abdullah Muhsin, Foreign Representative of the Iraqi Federation of Trade Unions, to trade union delegates at the Labour Party Conference, <http://www.unison.org.uk/acrobat/B1571.pdf>
4. Som note 3.
5. Support the TUC Appeal for Iraq – Iraqi trade unionists speak, <http://www.tuc.org.uk/international/tuc-8839-f0.cfm>
6. Gene Bruskin Addresses British Labor on Iraq Labor Solidarity, <http://www.uslaboragainstawar.org/article.php?id=6232>
7. An interview with Mansour Hekmat of the Iranian Workers-Communist Party, by Safa Haeri (1999), <http://www.m-hekmat.com/en/3220en.html>

Carsten Kofoed er talsmand for Komiteen for et Frit Irak

Hvem er terrorister - en verden i frygt

Onsdag

10. november kl. 19.30

**Valby Medborgerhus
Valgårdsvej 4**

Debatmøde

Omar Dhahir - iraker, forsker SDU

Om situationen i Irak

Kai Lemberg - professor RUC

Om situationen i USA,
efter præsidentvalget

Arrangør Valby og Sydvest mod krig - kontaktpersoner:

Gerd Berlev - tlf. 5178 0906 - mail: gerd.berlev@post.cybercity.dk

Frank Johannesen - tlf. 3644 5460 - mail: jf@yin-yang.dk

Åben opfordring til whistle-blowing

Hjælp med at afdække sandheden om baggrunden for Danmarks deltagelse i krigen mod Irak.

Danmark er repræsenteret med et stort antal besættelsestropper i Irak. Modstanden i den irakiske befolkning vokser dag for dag, og opgaverne bliver stadig vanskeligere og farligere at løse.

Begrundelserne for at have ført krig mod Irak – både de officielle og de uofficielle – er smuldret. Der er ikke blevet fundet masseødelæggelsesvåben, FN's generalsekretær Kofi Annan har sagt, at krigen var ulovlig og i strid med FN-Pagten, og senest har Donald Rumsfeld indrømmet, at der aldrig var beviser for en forbindelse mellem Irak og al-Qa'ida. Krigen har derimod ført til en eskalering af terroren både i Irak og i andre lande.

Danmarks deltagelse i krigen vækker med rette stigende bekymring og utilfredshed i den danske befolkning. Der er aldrig blevet iværksat en uvildig undersøgelse af baggrunden for krigen,

hvorfor et antal vigtige spørgsmål fortsat er ubesvarede:

- * *Hvor tidligt traf regeringen sin beslutning om at deltage i krigen?*
- * *Hvorfor hævder regeringen fortsat, at beslutningen var baseret på åbne kilder?*
- * *Hvilke kilder baserede regeringen i virkeligheden sin beslutning på?*
- * *Hvilke papirer blev udarbejdet til brug for beslutningen?*
- * *Hvorfor har regeringen aldrig fremlagt relevante efterretningsvurderinger for Folketinget?*
- * *I hvilken udstrækning var de danske efterretningsvurderinger bestillingsarbejde baseret på mangelfulde efterretninger?*
- * *Hvilke hemmelige politiske drøftelser førte til vedtagelsen af lovforslaget om at deltage i krigen med kun 61 ja-stemmer?*
- * *Hvilke betænkeligheder var der blandt regeringspartierne, topem-*

bedsmænd og forsvarsledelsen med hensyn til at deltage i krigen?

- * *Hvorfor ignorerede efterretningsfolk og politikere velinformerede åbne kilder som Hans von Sponeck og Scott Ritter, der i oktober/november 2002 begge advarede den danske regering om, at beviserne mod Irak var forfalskede?*
- * *Hvorfor ændrede regeringen sine argumenter for at deltage i krigen fra først at være Iraks besiddelse og produktion af masseødelæggelsesvåben til siden at være Iraks manglende samarbejdsvilje over for FN?*

Undertegnede opfordrer hermed enhver, der kan belyse disse spørgsmål, til at delagtiggøre offentligheden i sin viden!

"Whistle-blowing" er en nødvendig sikkerhedsventil i situationer, hvor de almindelige demokratiske spilleregler viser sig utilstrækkelige

Frank Søholm Grevil

tidl. medarbejder i
Forsvarets Efterretningstjeneste

Tom Clark

Grundlovskomiteen 2003

Peter Kofod

CensurNyt.dk,
tidl. 'menneskeskjold' i Irak

Listen over underskrivere kan ses på
www.censurnyt.dk

Lørdag den 6. november: Randers siger Nej til krig

Krigsmodstandere i Randers – en lang række organisationer, indbefattet APK-afholder den 6. november et større arrangement på underværket.

Kl. 17.00 paneldiskussion med **Ejvind Clemmesen LO/SD** i Randers, **Søren Egge Rasmussen** folketingskandidat EHL, **Birgit Unnerup** Nej til krig, **Omar Dahir** Komiteen for et Frit Irak **Faras Hamid** herboende palæstinenser

Fra kl. 19 – 20 Spisning
Fra kl. 20 – 23.30 fest

Så er det nu
Novemberkonference
2004
Ungdommens
verden?

Lørdag den 6. november 13-18

SiD Fabrik & Special København, Svanevej 22, 2400 NV
(gennem porten og ind i gården)

200 m. fra Nørrebro St. (Højbanen) Linie F Buslinier: 39, 100 S, 5A, 350 S

Efter det amerikanske præsidentvalg

Dorte Grenaa

Perspektiv: Kommunisme

Troels Riis Larsen
Formand for DKU

Revolutionær og ung – globalt set

Cathrine Petersen, DKU

Entre 25 kr.

Stop dem NU!

Arbejderungdommens og de
uddannelsessøgendes situation
Oplæg ved Silas Ørting,
Lars Grenaa og Kristian Dalgaard

"Terrorist" og ungomunist

Ved 85-året for DKPs stiftelse
Frede Klitgård
Formand for Aktive Modstandsfolk

Arrangør:
APK og DKU

Kan man se med andres briller?

Informationsstrømmen vælter ind over os. Lige nu bombarderes vi danskere i de daglige nyhedsmedier med oplysninger om, hvordan udviklingen er i opinionsmålingerne op til det amerikanske præsidentvalg, med gisningerne om, hvad Arafat fejler, og hvad der kan ske, hvis han dør nu, og om miseren med kommissærvalget i EU og dens mulige virkninger på demokratiet i EU. Alt sammen gæt og løse antagelser, der lisså godt kunne komme fra en spåkone.

Der kommer naturligvis også mere håndfaste nyheder, men i nøje afmålte doser. At det for få dage siden blev bekendtgjort, at mindst 100.000 civile er døde på grund af krigen i Irak, er i dag næsten glemt, at Falluja er i overhængende fare for et nyt storstilet angreb, nævnes kun i en sidebemærkning, mens antagelserne om, hvem der stod bag det ene eller andet attentat, breder sig i spalterne. Hvorvidt oplysningen om, at 310 irakiske videnskabsmænd er likvideret af den israelske efterretningstjeneste, Mossad, bliver omtalt i dagspressen, er i skrivende stund uvist.

Der tales meget om at være objektiv i skildringen af virkeligheden, men kan det lade sig gøre? Der slæbes den ene 'objektive ekspert' efter den anden i studiet og til foredragssalene osv. Sam-

tidig kritiseres den progressive opposition for at være subjektiv og enøjet, for kun at se omverdenen i ét perspektiv, for hjernevasket ensrettethed og det, der er værre. Alt sammen noget, der skal mistænkeliggøre den informationsformidling, der kommer fra såkaldt venstreorienterede kilder.

Som indledningen beskrev, så er alene stofmængden og valget af, hvilke oplysninger der bringes til torvs, nok til at anklage **alle** nyhedsmedier for subjektivitet og en politisk dagsorden.

Fra hvilke kilder hentes nyhedsstoffet? Hvilke kriterier ligger til grund for udvælgelsen? Hvilke retningslinjer giver redaktionen for bearbejdelsen af stoffet? Endnu tre subjektive faktorer, der kan lægges til begrundelsen for, at informationerne ikke er objektive.

Jamen det ved vi godt. Det er med til at præge vores vurdering af, hvad det er for informationer, vi bliver præsenteret for. Så langt så godt, men – der er selvfølgelig et men. Egentlig fremgår det af den netop skrevne sætning: Der er noget, der præger vores vurdering af det, vi læser, ser og hører, og der er noget, der præger måden, vi udtrykker os på i handling, skrift og tale.

Uanset hvor vi kommer fra, og uanset hvilken overbevisning vi har, så er det

enkelte menneske et unikt væsen præget af sin opvækst, kultur, arbejdsliv, samliv, fritidsliv. Kort sagt, enhver er et resultat af samspillet mellem sin samfundsmæssige væren og sin fysiske væren. Dermed er det også sagt, at 'enhver fugl synger med sit næb'. Det er altså nødvendigt at anvende de fysiske øjne for at kunne se, og det er nødvendigt at anvende en bestemt del af hjernen for at kunne omsætte det sette til information. Alene dette betyder, at der ikke findes en objektiv sandhed. Sandheden er ikke en entydig objektiv størrelse for den enkelte. Hver især kan vi kun have en subjektiv opfattelse af de informationer, vi modtager, og en subjektiv måde at levere information på.

Det er kun i fællesskab, vi kan nærme os noget, der ligner en fælles opfattelse. Det er en vigtig del af det, vi skal bruge det kommunistiske parti til. Derfor er en kommunistisk presse så farlig. Derfor er de objektive eksperter så stor en løgn.

GBe

Ugen gik

og dommeren havde udført sit arbejde
i overensstemmelse med lovbøgerne, - at
fængsle en masse små kriminelle,
og drog nu med glad mine hjemad til huset i Hellerup
hvor sunde interesser som
udstoppede sommerfugle, broderede duge,
jernbanemodellen som opsat fyldte hele kælderens, og
på alle vægge sabler og skjolde
med relationer fra Svend Ejegods tid,
og alt i skønneste opsætning, - for hans arbejde
med lov og orden
bar han med hjem hvor intet tilfældigt opstod,
og her som i retssalen, var alt
under dommerens kontrol og kyndige vejledning.

OKTOBER BOGBUTIK København

Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

SiD's amokløb

Hovedparten af de ufaglærte medlemmer i SiD har siden Danmarks tilslutning til det europæiske fællesskab i 1972 været modstandere af eller utilfredse med monopolernes Unionsprojekt. De kongresdelegerede på de ti afholdte kongresser i den mellemliggende periode har kun til en vis grad afspejlet medlemmernes holdninger. Gang på gang har spørgsmålet spaltet kongresserne, der i én og samme udtalelse har fastslået en kritisk og/eller en modstanderlinje, men altid kombineret med tilstrækkelige vage formuleringer, der gav forbundsledelsen mulighed for fortsat at operere på en EU-positiv linje i praksis. I modsat fald overtrådte SiD-toppen kongresbeslutningerne – uden efterfølgende at blive stillet til ansvar over for dem.

De 33 års medlemskab har givet EU-modstanderne i SiD ret i alle deres kritikpunkter, når det drejer sig om, hvad EU ville udvikle sig til. Uanset om skiftende statsministre – med Schlüter i spidsen – har begravet Unionen med erklæringer om, at den var stendød, så blev den en realitet alligevel. Store danske erhverv som fiskeriet og landbruget er i dag hovedsagelig forbeholdt de større industriske og godsejere – med masser af konkurser blandt småfolk i kølvandet. Danmarks eneste stålværk er nedlagt, og resterne er på russiske hænder. Distributionen og mejeribehandlingen af vores landbrugsprodukter er opkøbt af svensk kapital. Infrastrukturen er udlagt til et slagsmål mellem franske Connex og britiske Arriva, mens postvæsenet om føje måneder ser ud til at havne på tyske hænder. Telefonnettet skifter fra amerikansk til anden udenlandsk interessent. I alle sektorer har de ansatte smagt frugten af at blive opkøbt og fusioneret.

Privatisering, udlicitering og outsourcing har efterhånden solgt de sidste

Hvis SiD og deres internationale sekretær, Sune Bøgh, mener, at vetoretten er en hæmsko for udviklingen i monopolernes interesse, så har de ret. Så skal det bare siges ligeud.

For arbejderklassen forholder det sig stik modsat: Med vetorettens afskaffelse falder de sidste rester af 'den danske model'.

Faglig kommentar

rester af offentlig virksomhed fra.

Reallønnen, arbejdstempoet og intensiteten er forøget, og fleksibiliteten er steget drastisk med nedslidning til følge. 8-900.000 personer i den erhvervsaktive alder går i dag ledige under alle hånde forskellige rubriceringer, hvilket svarer til en reel arbejdsløshed på 30-35 pct.

Dette er blot nogle af de barske konsekvenser af EF/EU-medlemskabet gennem 33 år. Er der nogen, der kan huske tilhængernes løfte om en tilværelse i Honningland, eller deres hånlige påstande – kaldet skrækkampagner – om, at dansk suverænitæt ville blive undergravet?

Med den kommende EU-traktat bliver Danmark definitivt et amt i monopolernes EUropa - med undtagelse af nogle få rester af den 'danske aftalemodel'. Denne højtbesungne model, der i efterhånden stærkt beskåret form giver lønmodtagerne ret til via forhandling med arbejdsgiverparten at bestemme over løn og arbejdsforhold, står i kontrast til størsteparten af de øvrige EU-

lande, hvor forholdene bestemmes via lovgivning.

Toppen af dansk fagbevægelsen har ved hjælp af 'den danske model' altid hævdet, at danske lønmodtagere var "herre i eget hus". Modellen har imidlertid ikke de sidste tyve år forhindret EU i at diktere regler indarbejdet i danske overenskomster. Eller skiftende regeringer har gennemført EU's politik under dække af, at det var folketingets egne. Nyrups forringelse af efterlønnen er et af de bedre eksempler på dette.

Ikke desto mindre er resterne af den 'danske model' værd at forsvare, da de stadig giver arbejderne retten til at forhandle i modsætning til at få trukket alt ned over hovedet ved lovgivning eller direktiver. Derfor har det en overordentlig stor betydning, at EU-institutionen rummer en vetoret, når det gælder arbejdsmarkeds- og socialpolitik.

VK-regeringen er på dette punkt enige med de partier, som de forsøger at strikke et nyt nationalt forræderi sammen med. Det gælder de Radikale, Socialdemokratiet og SF. Enigheden strækker sig såmænd også til at gælde LO og DA.

Derfor er det også beskæmmende at opleve, at netop SiD vælger at gå ene gang og bersærk på dette spørgsmål.

Med udsagnet om, at Danmark skal opgive monolet på den danske model, plæderer forbundet mod vetoret på fremtalte områder, da den angiveligt er en hæmsko for udviklingen af arbejdsmarkedspolitikken. Hvis SiD og deres internationale sekretær, Sune Bøgh, mener, at vetoretten er en hæmsko for udviklingen i monopolernes interesse, så har de ret. Så skal det bare siges ligeud.

For arbejderklassen forholder det sig stik modsat: Med vetorettens afskaffelse falder de sidste rester af 'den danske model'.